

Vaandeldrager

Jaargang 31 - oktober 2015 - nummer 115

- ✓ Rode draad: "de Vaandeldrager"
- ✓ VOSIB: Reünie en herdenking
- ✓ Oefening: "Strong Fuselier"

DE RODE DRAAD,

Regimentsblad de Vaandeldrager kreeg deze symbolische naam in maart 1985 toen het eerste nummer verscheen. Het “officiële verenigingsorgaan van de Vereniging van Oud Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene” (wat het toen nog was) werd vernoemd naar het beeld “de Vaandeldrager”.

Dit monument voor de gevallen van de Irene Brigade staat in Tilburg. Het toont de Vaandeldrager van de Brigade-adjutant Wim Dado (de functie van Regimentsadjutant/Vaandeldrager bestond toen nog niet). Vaandel en Vaandelwacht symboliseren de gevallen, historie en traditie van een regiment of korps, dus ook bij ons Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. In de Rode Draad maken we een rondje door de geschiedenis met wat achtergronden bij Vaandel, Vaandeldrager en Vaandelwacht.

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het v-fonds met middelen uit de Nationale Postcode Loterij en de Bank Giro Loterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom van harte aanbevolen.

17 PANTSERINFANTERIEBATALJON

GARDEREGIMENT FUSELIERS PRINSES IRENE

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzichtapparatuur.

You Tube

In deze film op Youtube krijg je een indruk van hoe het er aan toegaat bij de Fuseliers van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene:

www.youtube.com/17painfbatGFPI

facebook

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:
www.facebook.com/17painfbatGFPI

Inhoud

Van de Redactie	2
Van de Regimentscommandant	3
Van de Stichting Brigade en Garde	4
In memoriam	5
Regimentsnieuws	6
<i>Nationale herdenking Roermond 2015</i>	6
Vereniging van Officieren der Garde Fuseliers Prinses Irene	7
<i>Algemene ledenvergadering en kameraadschappelijke maaltijd</i>	7
Vereniging Van Veteranen GFPI	8
<i>Nationale Veteranen Dag een feest van waardering en gezellige SFOR-5 reünie</i>	8
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	10
<i>“Wetenswaardigheden van onze vereniging”</i>	10
<i>In Oirschot gesneuvelde soldaat van Irene Brigade krijgt gezicht</i>	12
<i>“La Légion d’Honneur” voor drie veteranen van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene</i>	14
<i>Herdenking Normandië van 3 tot en met 7 juni 2015</i>	14
Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene	16
<i>Reünie 4,5,6 en 7 Irene 2015</i>	16
Vierde bataljon GRPI	18
<i>Demonstratie</i>	18
Vijfde bataljon GRPI	19
<i>Humanitaire hulp op Sumatra</i>	19
Zesde bataljon S-ireentje 75	20
<i>Dienstplicht</i>	20
Zevende bataljon GRPI, bataljon Berdjalán	22
<i>Openingstoespraak door wijlen mr. C.W. Labree, destijds luitenant bij de 1e Cie van het 7e Bataljon van het Garde Regiment Prinses Irene, ter gelegenheid van hun 1e reünie op 26 april 1980</i>	22
Fuseliers in het buitenland	25
<i>“Fuseliers” in Spanje</i>	25
Bataljonsflitsen	25
Bataljonsnieuws	31
<i>Bezoek aan Ereveld Pandu in Bandung, Java, Indonesië door Majoor der Fuseliers Jaap Bot</i>	31
<i>Bravo-compagnie neemt deel aan Grebbeberg Masters</i>	33
<i>Grens Verleggende Activiteiten (GVA) moment verkenningspeloton</i>	34
<i>Normandië 2015; terug naar waar het allemaal in augustus ‘44 begon...</i>	34
<i>MOT I-II bivak A’tijger’cie</i>	36
<i>A-tijgers krijgen nieuwe CSM</i>	38
<i>Strong Fuselier</i>	39

Colofon

Jaargang 31, nummer 115

De Vaandeldrager verschijnt ieder kwartaal in een oplage van 1.800 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 116
vrijdag 20 november 2015

Website:
www.fuseliers.nl

Redactieadres:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 040 - 2665685
E 17ebat@gmail.com

Hoofredactie:

Hans Sonnemans (oud)
E hans.sonnemans@onsbrabantnet.nl
Peter Aerts, Lkol der Fus b.d. (nieuw)
E deluit@hotmail.com

Eindredactie:

Henrie Doreleijers, Lkol der Fus b.d.
E henriedoreleijers@gmail.com

Redactie:

Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus Nico Boom
S1 en Regimentskapitein: Kap der Fus Mathijs Creemers
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Kpl1 der Fus Raymond Ploem
Stichting Brigade en Garde: Genmaj der Fus b.d. Kees Nicolai
VOSKNBPI: Nelleke Swinkels
VOSIBGRPI: Wim ter Horst/Theo van Alst
VVVGFP: Bgen der Fus b.d. Arie Vermeij
VVOGFPI: Lkol b.d. der Fus Peter Aerts
Genootschap: Nelleke Swinkels

Fotografie:

Nelleke Swinkels – van de Vorst
Wim ter Horst
Raymond Ploem Kpl1 der Fus
SieComm 13 LT Brig

Vormgeving & Druk:

G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

© Copyright:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

In maart 1985 viel de eerste Vaandeldrager bij de leden van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene” op de mat: “het officiële verenigings-orgaan” van deze veteranen, waarvan er toen nog bijna 800 actief waren. Hoofdredacteur van dat blad was destijds Math van Hooff uit Eindhoven en ik was destijds een van de redactieleden.

In 2001 verscheen het 60ste nummer van het blad bij het 60-jarig bestaan van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. De Vaandeldrager werd het regimentsblad, met ondergetekende als hoofdredacteur en Nelleke Swinkels als eindredacteur.

Nelleke droeg in 2010 het stokje over aan Bianca den Outer en zij werd weer opgevolgd door Luc Vermeulen, Kolonel b.d. en oud-regimentscommandant. Een klein redactieteam, aangevuld met actief dienende regimentsleden, dat er iedere keer weer in slaagde om een interessant blad te maken. Lastig, omdat we regimentsleden (en hun achterban) bedienen met een leeftijd tussen 18 en 95 jaar.

Nu zijn we op weg naar het 75-jarig bestaan van het Garderegiment Fuseliers. Ook voor mijzelf is er veel veranderd in de afgelopen jaren. Sinds vorig ben ik werkzaam als directeur van het Mariniersmuseum in Rotterdam, een van de vestigingen van de Koninklijke Defensie Musea. Een geweldige uitdaging maar ik merk dat het steeds lastiger te combineren viel met vrijwillige nevenfuncties.

Vandaar dat ik heb besloten om het hoofdredacteurschap van ons regimentsblad op te geven. Ik kan de kar niet blijven trekken maar duwen kan natuurlijk altijd! Vandaar dat ik zeker aan het blad verbonden blijf als adviseur voor het nieuwe redactieteam.

Daarnaast blij ik zeker ook actief als conservator van onze regimentsverzameling.

Wegens privé omstandigheden heeft Luc Vermeulen zijn werkzaamheden als eindredacteur (voorlopig) moeten beëindigen. We wensen hem en zijn echtgenote Bernadette veel sterkte in de komende tijd.

Maar gelukkig blijkt weer dat we een levendig en levend Garderegiment hebben! Een tweetal “oud-gedienden” heeft zich bereid verklaard om de (tijdelijke) vacatures in te vullen. Luitenant-kolonel b.d. Peter Aerts wordt de nieuwe hoofdredacteur en Luitenant-kolonel b.d. Henrie Doreleijers wordt eindredacteur. Bovendien is Nelleke Swinkels bereid gevonden het nieuwe redactieteam op ad hoc basis te willen ondersteunen. In de colofon treft u de samenstelling van de voltallige redactie aan. Zij gaan er voor zorgen dat dit mooie blad zal blijven voortbestaan en u van alle informatie blijft voorzien.

In deze vaandeldrager blikken we terug op een aantal belangrijke regimentsactiviteiten zoals de jaarlijkse herdenking in Normandië, de reünie van de VOSIB en Prinsjesdag.

In de komende Vaandeldragers kijken we alvast vooruit naar de viering van het 75 jarig bestaan van ons regiment en in de laatste uitgave van dit jaar (nummer 116) zal extra aandacht besteed worden aan onze Indiëbataljons, bijna 70 jaar geleden opgericht (1946-2016). We dagen iedereen uit om hieraan een bijdrage te leveren.

Nieuwe redactie, veel succes en plezier gewenst. De lezer, veel leesplezier!

Hans Sonnemans, oud-hoofdredacteur.

Luitenant-kolonel b.d. Peter Aerts

Luitenant-kolonel b.d. Henrie Doreleijers

Van de Regimentscommandant

Door: Nico Boom, Luitenant-kolonel der Fuseliers

Geachte Regimentsgenoten, zoals gebruikelijk in dit herfstnummer kijken we terug op de gebeurtenissen van het afgelopen kwartaal en blikken we ook vooruit naar de komende maanden. In de maanden voorafgaande aan het zomerverlof heeft het bataljon de traditionele wedstrijd “*Strong Fuselier*” uit-

gevoerd. In de provincie Limburg werd gestreden om de fel begeerde *Toon de Bresser* trofee. De winnaar van deze trofee mag zich gedurende een jaar de beste infanteriegroep van het bataljon noemen. Dit jaar viel de eer toe aan Sergeant van Wanrooij met zijn groep van onze Alfa-compagnie. Een keurige prestatie die hij daar met zijn groep heeft neergezet.

In die zelfde week hebben alle officieren van het bataljon deelgenomen aan een tactische vormingsweek in de omgeving van Kassel in Duitsland. Voor vele jonge collega's was het een ‘*eye opener*’. In syndicaten van ongeveer 7 man moesten de officieren in het glooiende terrein hun opdrachten uitvoeren, verkennen en presenteren. Het optreden in een grootschalig conflict tegen een gepantserde tegenstander was voor velen een nieuwe ervaring. Zonder uitzondering ging men aan het einde van de week met een goed gevoel terug naar Oirschot. Er zijn veel nieuwe inzichten opgedaan en er is veel geleerd. Een activiteit om in de toekomst nog eens te herhalen.

Na een welverdiend zomerverlof is het bataljon medio augustus weer met goede moed begonnen. De reorganisatie van het bataljon naar gemotoriseerde eenheid komt langzaam aan in een afrondende fase. Ondanks dat er zeer veel werk is verzet en een ieder de schouders er onder heeft gezet, is nog niet al het toegezegde materieel bij het bataljon ingestroomd. Vooral de wapensystemen en de optische middelen zijn nog niet in de juiste aantallen in het bataljon aanwezig. Toch wordt door de compagnieën van het bataljon alles in het werk gesteld het oefen- en schietprogramma conform plan uit te voeren. Dit is ook noodzakelijk daar de Charlie-compagnie eind april 2016 operationeel gereed moet zijn. Voor de

Alfa-, Bravo-, Delta-compagnie en de Bataljonsstaf ligt dit moment verder weg. Zij dienen per 1 januari 2017 operationeel gereed te zijn.

Gedurende de laatste week van augustus en de eerste week van september werd de schiet- en oefenperiode Bergen (SOB) uitgevoerd. Alle compagnieën van het bataljon hebben daar zowel uitgestegen als ook met de net ingestroomde voertuigen geschoten. Voor velen was het een mooi moment om met het nieuwe spul aan het werk te gaan. Ondanks de nodige tekorten waren er vele enthousiaste gezichten. Uiteraard was september weer de maand van ceremonies, herdenkingen en reünies. Op 7 september werd met inzet van de Bravo-compagnie en de Vaandelwacht de herdenking aan het Albertkanaal uitgevoerd, ter gelegenheid van de bevrijding van Beringen.

De dag erna op 8 september nam onze Regimentsadjutant Charrel van Sambeek afscheid van het bataljon. Hij droeg zijn Regimentsstok over aan een oude bekende van het bataljon Adjudant Corné Brands. Ik wil mijn dank uitspreken voor de uitstekende wijze waarop Adjudant van Sambeek zijn taak als Regimentsadjutant heeft vervuld. Charrel, veel succes in je nieuwe functie in Amersfoort. Corné wil ik veel succes toewensen met deze mooie en eervolle functie.

De jaarlijkse VOSIB-reünie en herdenking van onze Indië bataljons vond op 9 september hier in Oirschot plaats. Helaas moest er op die mooie en zonnige dag gescheiden worden opgetreden. De Regimentscommandant en een deel van de Vaandelwacht moesten aanwezig zijn bij de voorbereiding voor Prinsjesdag in Den Haag. Gelukkig was de voorzitter van de VV-VGFPI, tevens oud Regimentscommandant, Bgen der fus b.d. Arie Vermeij bereid de VOSIB reünie te leiden. Op de avond van 9 september werd in Oirschot het jaarlijkse onderofficiersdiner van het Regiment gehouden. Het was een gezellige avond in een stijlvolle ambiance.

Het hoogtepunt voor het Regiment qua ceremonies was natuurlijk Prinsjesdag op 15 september. Hier mochten de Fuseliers weer traditioneel de ere-afzetting en de Vaandelwacht leveren op het Binnenhof. Een prachtig moment waar ik als commandant van het Binnenhof met trots op terugkijk.

De laatste twee weken van september nam een deel van de bataljonsstaf deel aan de oefening “*Strong*

Sword” in Wildflecken in Duitsland. Deze oefening stond in het teken van de certificering van het brigade-hoofdkwartier van de 13^e Lichte Brigade en stond onder leiding van het Duits-Nederlandse Corps. In een grootschalig conflictscenario trad de bataljonsstaf op als “*response cell*” voor de brigadestaf. Een goede leerzame oefening waar voor ons zelf ook de nodige leerwinst te behalen was.

Tot het einde van het jaar staan nog een tweetal hoogtepunten op het programma. Dat is ten eerste een oefening gezamenlijk met een Waals infanteriebataljon op het oefenterrein Bergen-Hohne. Hier neemt de Charlie-compagnie aan deel. Daarnaast staat in de maand november voor het bataljon wederom een schiet- en oefenperiode in Bergen op de rol.

Tot slot kan ik melden dat er inmiddels een commissie is geformeerd om voorbereidingen te treffen

voor de viering van het 75-jarig bestaan van het regiment. Deze viering staat nu gepland op zaterdag 14 mei 2016. De commissie staat onder leiding van Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Peter Aerts en zal u de komende tijd hier verder over informeren. Gaarne introduceer ik hieronder het logo voor het 75-jarig bestaan.

De komende maanden gaan weer de schouders eronder om de opgedragen oefen- en trainingsdoestellingen te realiseren. Dat zal geen eenvoudige opgave zijn. Ons credo zal ons daar vast bij sterken. *Volo et Valeo!*

Van de Stichting Brigade en Garde

Tekst: Kees Nicolai, Generaal-majoor der Fuseliers b.d.

Voorzitter Stichting Brigade en Garde

Nieuwe aanwinsten voor de Historische Verzameling

Door alert optreden van onze conservator, Hans Sonnemans, hebben we zeer recent de hand weten te leggen op een bijzondere collectie Brits materiaal, dat weliswaar niet noodzakelijkerwijs in het bezit is geweest van onze Brigade, maar wel in de organisatie van die Brigade voorkwam.

In de eerste plaats gaat het hier om brenmateriaal, dat hoort bij de mitrailleur Bren met ronde trommel op affuit tegen luchtdoelen, zoals o.a. gemonteerd op het Fordson vrachtwagentje in onze collectie. En voorts betreft het een volledige schoenmakers set, slaggers set en medisch materiaal, zoals destijds in gebruik bij de brigade. Gelukkig maakte de financiële situatie van de Stichting het mogelijk om snel te regeren op dit aanbod.

Nieuwe bezetting van de redactie van “de Vaandeldrager”

Een ongeluk komt zelden alleen. Na het overlijden van Erik Jan Peels, moest onze eindredacteur Kolonel b.d. Luc Vermeulen helaas melden, dat hij door trieste privéomstandigheden voorlopig geen tijd aan de “Vaandeldrager” kan besteden en in diezelfde periode kwam Hans Sonnemans, onze onvolprezen

hoofddredacteur tot de conclusie, dat hij door zijn nieuwe functie bij het Mariniersmuseum, nog maar nauwelijks tijd had voor het conservatorschap van onze regimentsverzameling, laat staan voor zijn functie, als hoofddredacteur. Het continueren van de uitgave van de “Vaandeldrager” hing echt even aan een zijden draadje. Echter, na een dringende noodoproep van onze Regimentscommandant, verklaarden de Luitenant-kolonels der Fuseliers b.d. Henrie Doreleijers en Peter Aerts zich bereid deze kar voorlopig te trekken. Vanuit het bataljon zullen zij worden bijgestaan door de Korporaal I Raymond Ploem. Mede namens alle regimentsgenoten dank ik hen allen van harte voor deze snelle bijstand.

En tot slot gaat mijn bijzondere dank uit naar Hans Sonnemans voor de lange reeks van jaren, dat hij als hoofddredacteur en grote steunpilaar van ons lijfblad heeft gefunctioneerd. Ik kom daar binnenkort zeker nog op terug.

Viering 75-jarig bestaan

Waarschijnlijk heeft nog niet iedereen het zich gerealiseerd, maar 2016 is voor ons Regiment een kroonjaar, want dan vierten we dat het Regiment 75 jaar geleden op 11 januari 1941 is opgericht en dat nog in datzelfde jaar bij Koninklijk Besluit nr. 1 van 26 augustus van 1941 toestemming werd verleend om de erenaam

“Prinses Irene” te mogen dragen. Daags daarna, op 27 augustus, is door Hare Majesteit Koningin Wilhelmina het Vaandel uitgereikt. Redenen genoeg om deze gebeurtenissen volgend jaar uitbundig te vieren.

Verderop in dit nummer zal de Regimentscommandant de jubileumcommissie en het logo introduce-

ren en last but not least de datum van de viering bekend stellen. Noteer die datum meteen in je agenda en draag volgend jaar bij aan een overweldigende opkomst.

Volo et Valeo

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, de Indië Bataljons GRPI en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Mogen zij rusten in vrede!

VOSKNBPI

Mevr. H. Schreurs-Melis
Dhr. H. Roet

29 juli 2014
14 juni 2015

Brunssum
Berchem-Antwerpen (B)

Vierde bataljon GRPI

N. Schonewille Stafcie
Mevr. Boekestijn – Koppert
echtgenote van J. Boekestijn Stafcie

19 mei 2015
26 juni 2015

Assen
Vlaardingen

Vijfde bataljon GRPI

J.N. Paauw

6 juli 2015

Dronten

Zevende Bataljon GRPI

A. Koeslag 4^e Cie
Mevr. E. Riezebos – van der Noll,
echtgenote van G.E. Riezebos 4^e Cie

23 augustus 2015
30 augustus 2015

Winterswijk
Harskamp

Een bekende en historische foto: Koningin Wilhelmina reikt op 27 augustus 1941 een Vaandel uit aan de Koninklijke Nederlandse Brigade, die vanaf dat moment ook de toevoeging “Prinses Irene” ontvangt. Naast de koningin (niet zichtbaar) staat haar schoonzoon Prins Bernhard. Achter hen, maar naast het podium, staat commandant kolonel Van Voorst Evekink. Het Vaandel wijkt af van de standaard Vaandels van de Landmacht, aangezien het op “herinnering” moest worden gemaakt. De voorschriften hiervoor waren in het bezette Nederland achter gebleven.

De Vaandeldrager Luitenant Masthof toont vol trots het Vaandel, staande in een brencarrier, tijdens de intocht in Den Haag in mei 1945. Enkele dagen eerder was het Vaandel overhandigd aan Brigadecommandant Kolonel de Ruyter van Steveninck door Majoor Looringh van Beeck. Deze Majoor had het Vaandel een half jaar eerder “illegaal” uit Engeland meegenomen, strikt tegen de instructies van de Kolonel in. Duidelijk is te zien dat de Vaandelopschriften nog niet op het Vaandel zijn aangebracht.

NATIONALE HERDENKING ROERMOND 2015

Tekst: Wim ter Horst

Zaterdag 5 september 2015. Voor de 28ste keer wordt vandaag in Roermond bij het Nationaal Indië Monument 1945-1962 de Nationale Herdenking voor alle gesneuvelde en omgekomen soldaten in het toenmalige Nederlands Indië en Nieuw Guinea.

De weersvoorspellingen voor die dag waren niet erg gunstig. Regen en een temperatuur van rond de 16° C. We hebben gemerkt dat de voorspellingen ook echt uitkwamen en we beleefden dan ook een natte en koude dag hetgeen ook heel goed te merken was aan de opkomst, duidelijk veel lager dan andere jaren. Voor het komende jaar duimen we weer voor zonnig weer.

Foto Wim ter Horst: Overzicht aanwezigen.

Het orkest van de Koninklijke Luchtmacht en de Koninklijke Roermondse zang- en muziekvereniging, samen met het Weerter Gemengd Koor Vivace, zorgden voor de muzikale ondersteuning. De erewachten werden gevormd door het 41e Pantser Genie Bataljon uit Oirschot, de Koninklijke Marechaussee en het 12e Infanterie Bataljon Regiment van Heutsz 11e Luchtmobiele Brigade uit Schaarbergen.

Foto Wim ter Horst: Erwacht tussen de zuilen.

Na de ceremoniële intrede van de genodigden, waaronder vele hooggeplaatste militairen en burger notabelen (met name wil ik noemen de Chef van het Militaire Huis van Z.M. de Koning, Generaal-majoor der Fuseliers Hans van der Louw en de Ridder Militaire Willemsorde, Majoor Gijs Tuinman), opende de voorzitter van de Stichting de Herdenking. Vervolgens sprak aalmoezenier Liduina van den Broek op de haar bekende wijze het openingsgebed, waaruit weer heel duidelijk haar betrokkenheid met de Veteranenwereld bleek en met name met het wel en wee van de Indië en Nieuw Guinea Veteraan.

Hierna sprak Z.E. de minister president, Mark Rutte. Uit zijn zeer gewaardeerde toespraak verwoordde hij heel duidelijk dat de Veteraan, uitgezonden door een Nederlandse regering, alle waardering en respect verdient en hoort te krijgen van die regering en het Nederlandse Volk.

Vervolgens werd de Taptoe geblazen, een minuut stilte gehouden en het Wilhelmus gespeeld, waarna de Fly-pass in Missing Man-formatie plaats vond. Helaas was voor velen de "Missing Man" situatie niet goed te volgen vanwege de laag hangende bewolking en de hoge bomen.

De declamatie van de stadsdichter Hans van Bergen had als onderwerp "De ochtendkrant en mijn waarheid". De strekking van de inhoud van zijn declamatie maakte een geweldige indruk op het publiek en werd dan ook met een groot applaus beloond. (Zodra deze Vaandeldrager bij u op de mat ligt, staat die declamatie op de website van het NIM)

Foto Wim ter Horst: Krans Vosib

Er werden dit jaar ongeveer 80 kransen gelegd, voor het eerst waren hierbij leerlingen van groep 8 van Basisschool St. Alfonsus uit Roermond behulpzaam. Premier Mark Rutte legde de eerste krans namens de Nederlandse regering, vergezeld door 2 leerlingen, waarna nog vele persoonlijke kransen volgden. Aansluitend vond de groepskranslegging plaats (de krans van de VOSIB werd gelegd door Wim ter Horst) en werd er door Majoor Gijs Tuinman nog een krans gelegd bij Monument voor Vredesoperaties.

Vervolgens werd door Luitenant-generaal b.d. Ted Meines een toespraak gehouden, waarbij hij meemordeerde aan de terugkeer van de Indië mannen (en vrouwen), waarbij geen enkele Veteranenhulp aanwezig was, of zoals hij het zei: "Waarschijnlijk

kende men het woord Veteraan nog niet eens". Later volgde vanuit de achterban, maar onder zijn leiding, het gemor en gevecht om meer aandacht en hulp vanuit de overheid. "En het is gelukt", riep hij uit, het heeft uiteindelijk geleid tot de "Veteranen Wet". Emotioneel sprekend sloot hij af, richting het grote publiek; "ik hou van jullie".

Onder een daverend applaus werd hij door het publiek tot aan zijn zitplaats begeleid.

Deze man, die op 25 september 2015, 94 jaar hoopt te worden, is kennelijk onverwoestbaar.

Aansluitend vond het defilé plaats, maar mede door het slechte weer en de mindere opkomst was het hier niet zo dringen en duwen als andere jaren.

Vereniging van Officiëren der Garde fuseliers Prinses Irene

Opgericht 1952

Voorzitter: Generaal-majoor der Fuseliers b.d. Leen Noordzij

Secretaris: Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Peter Aerts

Penningmeester: Majoor der Fuseliers Helga van Stratum-Meindertsma

Contact: vvogfpi@gmail.com

Overige informatie: www.fuseliers.nl

ALGEMENE LEDENVERGADERING EN KAMERAADSCHAPPELIJKE MAALTIJD

Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Peter Aerts, Secretaris VVOGFPI

Zoals eerder aan u, de leden, gemeld vinden de algemene ledenvergadering (ALV) en kameraadschappelijke maaltijd van onze vereniging plaats op donderdag 19 november a.s. in het centrum van Oirschot. Voor de ontvangst van de ALV en het aperitief nodigen wij u uit in de oude brouwerij De Kroon, nu het Proeflokaal "Van de Oirsprong".

Voor de maaltijd hebben we opnieuw gekozen voor het restaurant "Hof van Solms".

Het tijdschema ziet er als volgt uit:

17.30 uur	ontvangst ALV
18.00 uur	aanvang ALV
18.30 uur	ontvangst genodigden / aperitief
19.45 uur	aanvang kameraadschappelijke maaltijd
24.00 uur	einde maaltijd /aansluitend gezellig samenzijn
01.00 uur	sluiting

Informatie v.w.b. deelname, overnachten, eigen bijdrage en locatiegegevens zijn of worden u zo spoedig mogelijk per mail of per post toegezonden.

Opgave dient te geschieden voor 1 november a.s.

Het bestuur hoopt u te mogen begroeten op 19 november a.s.

Tot slot mag ik u verzoeken wijzigingen in u persoons- en adresgegevens ook tijdig door te geven aan de secretaris. Voor de vereniging is het mailadres heden ten dage het belangrijkste communicatiemiddel! Leden zonder mailadres (of gewijzigd mailadres) roept de vereniging op alsnog hun mailadres door te geven aan de secretaris.

Voor vragen kunt u altijd contact opnemen met de secretaris onze vereniging via vvogfpi@gmail.com of de Sectie S1 17 Painfbat GFPI, telefoon: +31 (0) 40 26 65685

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal der Fuseliers b.d. Arie Vermeij, Zoutmansweg 26, 2811 ET Reeuwijk

Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: vvvgfpi@home.nl

Penningmeester/ledenadministratie: Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda. Tel: 06-28265036

Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voor meer informatie: www.vvvgfpi.nl

NATIONALE VETERANEN DAG EEN FEEST VAN WAARDERING EN GEZELLIGE SFOR-5 REÛNIE

Tekst: Brigade-generaal der Fuseliers b.d. Arie Vermeij
voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI

In deze rubriek vindt u verenigingsnieuws over de VERENIGING VAN VETERANEN GFPI en per nummer zullen wij doorgaans een actuele missie, een reeds uitgevoerde missie of een actueel onderwerp belichten, of een interview met iemand publiceren. Dit keer is er extra aandacht voor Nationale Veteranen Dag en de gezellige SFOR-5 reünie op 29 mei.

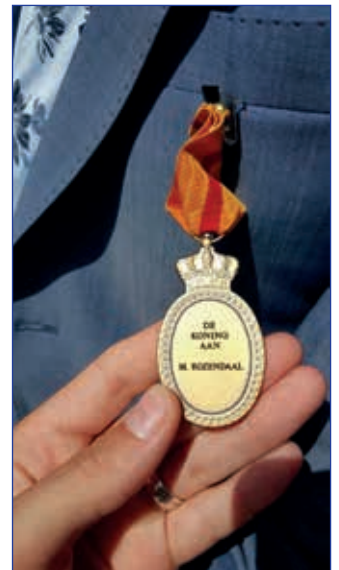
Nationale Veteranen Dag (NVD) op zaterdag

27 juni 2014

Het was in alle opzichten weer een schitterende dag met veel waardering en erkenning voor veteranen. De bijeenkomst met de Koning en de Premier in de Ridderzaal was weer indrukwekkend. Alleen was het jammer dat net als de afgelopen jaren, alle aandacht weer compleet werd gericht op de circa 10% van de veteranen met psychische problemen, waar van er gelukkig slechts een klein deel voor een PTSS moet worden behandeld. Die zorg moet natuurlijk goed en zoveel mogelijk achter gesloten deuren worden uitgevoerd, zonder aandacht van de media. Het was dan ook jammer dat het in de Ridderzaal en dus in de media vooral hierover ging. Ook nu werd weer geen woord gerept over de positieve eigenschappen van veteranen op grond van de vormende aspecten tijdens missies. Vorig jaar hebben de voorzitter van het Veteranenplatform en ik hier ook al op gereageerd en gelukkig reageerde C-LAS dit jaar ook op dezelfde wijze.

Ook de medaille uitreiking op de Binnenhof was weer een mooie plechtigheid.

Fuselier der eerste klasse b.d. Mark Rozendaal kreeg de Erepenninng voor Menslievend Hulpbetoon in brons van de Koning zelf. Hij schoot als 22 jarige Combat Life Saver op 20 maart 2009 net na zijn aankomst op Kandahar Airfield, tijdens een raketaanval (bij duisternis) een zwaargewonde coalitiegenoot te hulp. Mark zeer verdiend en nogmaals van harte gefeliciteerd!

De medaille van de Koning voor Fuselier1 Rozendaal

Daarna begon het echte genieten tijdens het Defilé langs de Koning met veel applaus en waardering van het grote publiek. De GFPI detachementen liepen er weer voorbeeldig bij, alleen is er nog steeds ruimte voor extra deelnemers in het VVVGFPi detachement. Het was weer een mooi en groot spektakel.

NVD 2015 VVVGFPi defile detachement

Ten slotte was het op het Malieveld weer één groot feest...

Als bestuur zouden we graag zien dat nog meer jonge veteranen gaan deelnemen aan herdenkingen en het defilé. Voor informatie kun je contact opnemen met het secretariaat VVVGFPI@home.nl.

Reünie VVVGFPI, SFOR-5 en VOSKNBPI op vrijdag 29 mei 2015

Op 29 mei werd de reünie van de VVVGFPI en de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene weer gezamenlijk gehouden, bovendien werd het deze keer gecombineerd met een reünie van SFOR-5. Het was lekker druk, er waren tegen de 500 deelnemers, alleen al voor SFOR-5 waren er ruim 300 mensen. Luitenant-kolonel der Fuseliers Henk Laurens (toen de PBC) stond voor 'zijn' SFOR-5 bataljon.

Lkol Laurens voor SFOR 5

De herdenkingsplechtigheid was druk bezocht met al die deelnemers en werd op een waardige wijze uitgevoerd. Namens jullie allen is er door de RC, Vz-VOSKNBPI en mij gezamenlijk een krans gelegd.

Gezamenlijk kranslegging

Ook tijdens de barbecue bracht de Band of Liberation nog veel gezellig nummers ten gehore. Bovendien werd de jaarvergadering van de VVVGFPI in recordtempo afgehandeld; (net als 2 jaar geleden 19 minuten!). Belangrijkste aspecten uit de jaarver-

gadering waren het afscheid van Luitenant-kolonel der Fuseliers Marcel Duvekot, zijn opvolging door Kapitein der Fuseliers S.A. (Sven) van de Haas en jullie voorzitter werd voor een volgende termijn herkozen.

Maar belangrijker nog dan de grote opkomst en de jaarvergadering was dat het een beregezellige reünie was en dat we na afloop zelfs moeite moesten om de mensen naar huis te laten vertrekken (een goed teken!).

Steunfonds Prinses Irene en het Noothoven van Goor Fonds

Ter informatie breng ik het Steunfonds onder de aandacht van de lezers, want steeds blijkt dat jullie niet op de hoogte zijn van de mogelijkheden ervan. Mocht een veteraan van GFPI (dus ook jonge veteranen) financieel vastlopen en nergens anders meer terecht kunnen (bij gemeente of andere overheidsinstanties), is het mogelijk om iom met een Nuldelijns-helper van onze vereniging een verzoek voor een steundonatie of een lening in te dienen bij het bestuur van het Steunfonds.

Reünies en andere festiviteiten mogelijk in ECHOS-homes

In Nederland zijn er nog steeds 7 ECHOS-homes (waaronder De Vrijheid tegenover de kazerne in Oirschot) waar we als veteranen gratis kunnen vergaderen, alleen de koffie kost een kleinigheid. Bovendien staan de deuren van de ECHOS-homes ook wagenwijd open voor individuele veteranen voor een gesprek met een veteranenhelper of medeveteraan. Dit was mogelijk al bekend maar er kunnen ook reünies en andere feestjes, zoals 25 jarige huwelijksjubilea, tegen zeer aantrekkelijke prijzen worden gehouden, ook op zaterdagen.

75 Jarig bestaan Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en dus ook GFPI

Dit belooft een groot feest te worden op zaterdag 14 mei 2016 met een grote reünie voor alle veteranen en alle geledingen in het dorp Oirschot zelf. Noteer de datum alvast in jullie agenda.

Kopij

Zijn er leden die iets te vertellen hebben over hun huidige of inmiddels afgesloten uitzending of over hun vervolgloopbaan buiten defensie, stuur een goed verhaal met een paar foto's naar onze secretaris. Mocht je niet zo'n schrijver zijn, meldt je dan gerust aan voor een interview.

Breng een nieuw lid aan en je krijgt een uniek cadeautje!

Ten slotte is ons ledental wat gedaald door de opschoning van bestanden en het royeren van wanbetalers, maar we blijven circa 6000 (jonge) veteranen vertegenwoordigen, dus wordt betalend lid, dan kunnen wij onze stem in de belangenbehartiging nog duidelijker laten klinken. Wil je jezelf of iemand an-

ders aanmelden als lid van de VVVGFP, kan dat bij onze secretaris vvvgfpi@home.nl of surf naar onze website www.vvvgfpi.nl. Op onze website kun je via het gastenboek of de links mogelijk ook je 'oude kameraad' terugvinden, artikelen over uitzendingen lezen en foto's bekijken. Afsluitend nog een allerlaatste verzoek van onze ledenadministratie; geef a.u.b. je nieuwe adres door als je verhuist.

Op 13 juli bevestigt Prins Bernhard de Militaire Willemsorde der 4e Klasse aan het Vaandel, als erkenning voor de inzet van de hele eenheid. Tijdens deze ceremonie op de Haagse Julianakazerne, sprak hij over een nieuw op te richten regiment "dat om uw Vaandel zal worden gevormd en op uw tradities zal voortbouwen."
Het Vaandel uit 1941 deed dienst tot 1965 en wordt in de Regimentsverzameling bewaard, samen met de originele Militaire Willemsorde.

Vaandel en Vaandelwacht van het Garderegiment Prinses Irene (nog geen Fuseliers!) tijdens een ceremonie ter gelegenheid van de herdenking van de bevrijding van Tilburg in oktober 1948. Het is een van de eerste optredens in het ceremoniële tenue, dat in september van dat jaar werd ingevoerd, ter gelegenheid van de inhuldiging van Koningin Juliana.

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor b.d. R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage

Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan:

Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres:

nellekeswinkels@onsbrabantnet.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857.

Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Website: www.prinsesirenebrigade.nl

“WETENSWAARDIGHEDEN VAN ONZE VERENIGING”

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”

Het was een heerlijk voorjaar en op vrijdag 29 mei was onze reünie, samen met de VVVGFP heel geslaagd. Het is iedere keer een genoegen om te zien met hoeveel respect de militairen, en dus ook de

veteranen van het Garde Regiment Fuseliers, zich gedragen tegenover de mannen van de Prinses Irene Brigade.

Normandië

Op 6 juni was weer een herdenking in Normandië. Het aantal deelnemers neemt wel flink af. Maar we zijn nog steeds dankbaar dat er oudjes zijn die wel kunnen komen. En het is heel gezellig om de Fuseliers van het Regiment te vertellen van de ervaringen van toen.

Het strand van Arromanches

Nationale Veteranendag

Op 27 juni was in Den Haag weer de Veteranendag. Hier liepen drie veteranen van de Brigade trots achter de muziek aan.

Oud-strijders gaan ons voor; Nationale Veteranendag

functieoverdracht BA

Oud-strijders waren op 8 september op de Generaal-majoor de Ruyter van Steveninckkazerne te Oirschot uitgenodigd om aanwezig te zijn bij de functieoverdracht van de regimentsadjutant tevens bataljonsadjutant.

Adjutant J.W.F. van Sambeeck gaf het stokje over aan Adjutant A.C.M. Brands.

Functionieoverdracht BA (RA)17 Pantserinf.bat.GFPI

Veteranen present bij functieoverdracht RA 17 Pantserinf. bat.GFPI

Een verslag van de herdenking in Beringen op 7 september moet u nog even tegoed houden tot de volgende Vaandeldrager. De tijd voor de deadline was helaas te kort om daar over te berichten.

Evenementen

Er wacht ons nog op 22 oktober een beëdiging en koorduitreiking in Hedel en 27 oktober de herdenking van de bevrijding van Tilburg. In het weekend van 7 en 8 november gaat Kolonel Herbrink met enkele oudstrijders en een vertegenwoordiging van het Regiment naar Wolverhampton en Congleton om de herdenkingen bij te wonen die daar worden georganiseerd.

Ik hoop dat de mensen die daartoe in staat zijn aanwezig zullen zijn waar dat mogelijk is.

Ik kijk zoals gewoonlijk naar u uit.

IN OIRSCHOT GESNEUVELDE SOLDAAT VAN IRENE BRIGADE KRIJGT GEZICHT

Tekst: Richard van de Velde

BURGERSLACHTOFFERS OIRSCHOT EN DE BEERZEN WO II			
1940	H. VAN DE BERG	25 jr.	
	G. BEYSENS	53	
	M. COPPENS	3	
1942	Chr. VAN HATTEM	21	
1944	E. VAN BEERS	6	
W. BRESSERS	12 jr.	B. SCHUT	44 jr.
A. BULLENS	68	F. TIMMERS	29
W. DAS	50	J. VERHAGEN	26
H. ERVEN	14	B. VLEMMINX	20
J. KAAL	5 mnd.	J. VAN BEEK	29
P. VAN DE LOO	23	A. RIJNEN	68
M. VAN DE LOO	21	H. VAN HEERBEEK	56
Th. VAN LOON	34	J. SCHOENMAKERS	17
A. MERCKX	67	M. SCHOENMAKERS	21
G. VAN BERENDONK	70	M. VAN DE MOOSDIJK	29
1945	A. VAN GERVEN	13 jr.	
	J. SMULDERS	47 jr.	
GESNEUVELDE GEALLIEERDE MILITAIRES OIRSCHOT EN DE BEERZEN WO II			
1940		1944	
W. BLANKERS	31jr NL	R. HOLDEN	20 AUS
H. COQUETON	27 FR	R. MOORE	24
L. LEYGNAC	24	W. RATTLE	29
A. WICCAERT	29	W. TANNER	27
1943		G. DAY	20
W. BAXTER	19 UK	C. DEED	25
A. BENSON	21	R. DICKIE	20
H. FIELDS	20	M. SKARRATT	22
T. SHADGETT	7	R. STEWART	21
C. WESTWOOD	7	J. WARD	21
R. BROWN	21 USA	W. MEYWAARD	26 NL
D. PAHLW	22 jr.	G. STONNER	20
W. WADE	35		
VERENIGING OUD MILITAIRES OIRSCHOT 1982-2012			

Plaquette oirschot

Slogteren (1894-1971) en kregen samen vier kinderen: Gerard Marinus "Rinus" (1924-1944) en Frederik "Fred" Willem (1925-2012). In 1927 werd in Voorschoten ook de tweeling Nanda en Karel geboren.

De vader van Gerard werkte voor de ASF-VCF Superfosfaatfabrieken (tegenwoordig Mekog) in Pernis. Uit hoofde daarvan werd hij met zijn gezin over de gehele wereld uitgezonden: Rusland, Letland (Riga), Nederlands-Indië, India (Calcutta), Thailand (Bangkok) en Egypte (Alexandrië). In deze laatste plaats zijn Rinus en Fred geboren.

Vertrek naar Canada

Rond 1931 vertrok het gezin naar het Canadese New Brunswick, waar vader een nieuwe fabriek moest opzetten. Hij was vanaf 1938 tevens Viceconsul der Nederlanden over New Brunswick en Prins Edward Island, tot hij in 1941 overleed aan de gevolgen van een hartaanval. Ondertussen was in Europa WOII uitgebroken en had de Nederlandse regering in London inmiddels bij Koninklijk Besluit van 8 augustus 1940 een wetsbesluit uitgevaardigd voor alle Nederlandse mannen, geboren tussen 1 januari 1904 en 1 januari 1921, die woonden in Groot-Brittannië, Noord-Ierland, Canada en de Verenigde Staten van Amerika, voor zover niet in werkelijke dienst van land- of zee-macht, verplicht zich voor de dienst te doen inschrijven. Zij zouden gewoon 'dienstplichtige' worden en verplicht zijn dienst te verrichten bij de land- of zee-

Zijn naam G. Stöner staat vermeld op een plaquette in kapel De Heilige Eik aan de Proosbroekweg in Oirschot, maar vrijwel niemand weet meer wie hij was en hoe hij om het leven gekomen is. Na een jarenlange speurtocht slaagde Richard van de Velde erin familie van hem op te sporen en een opmerkelijk verhaal op te tekenen.

Zijn vader heette Gerard Marinus Stöner (1884-1941). Hij trouwde in 1921 met Anna Maria van

macht voor de duur van de oorlog of zoveel langer als de Regering nodig zou achten. In februari 1941 werd dat tussen de achttien en de tweeënveertig en betrof het ook de rest van de wereld, behalve bezet gebied en overzeese gebiedsdelen.

Nederlands bataljon op Canadees grondgebied

Op 22 augustus 1940 tekenden zowel de Nederlandse als Canadese regering een overeenkomst waarin de Canadese regering toestemming verleende tot de werving en oprichting van een Nederlands bataljon op haar grondgebied. Nederland stelde zich garant voor alle daarbij horende kosten. De dienstplichtigen en oorlogsvrijwilligers uit de V.S. en Canada werden vanaf het voorjaar van 1941 eerst in Stratford en later in Guelph in Canada opgeleid. Deze militairen droegen als herinnering aan hun herkomst een oranje Canadees esdoornblad ('maple leaf') op hun mouw.

Nederlandse parachutisten

Eind 1942 meldden Rinus en Fred zich hier ook en kregen een gedegen militaire opleiding. Vervolgens werden ze per schip overgebracht naar Glasgow. Na een lange treinreis kwamen ze aan in Wrottesley Park in Wolverhampton, het basiskamp van de Nederlandse Prinses Irene Brigade. Rinus werd ingedeeld bij Gevechtsunit 1 en Fred bij Gevechtsunit III. Gevechtsunit 1 bestond o.a. uit een afdeling Nederlandse parachutisten. De Nederlanders die vrijwillig parachutisten werden, kwamen niet alleen uit Nederland, maar ook uit landen zoals Brazilië, U.S.A., Argentinië, Marokko, Suriname, Canada, Zuid-Afrika en Engeland.

Rinus

De parachutisten werden opgeleid in Engels verband op de Ringway Parachute Training School te Netheravon. Behalve sprongen uit een sperballon, werd gesprongen uit vliegtuigen zoals de Whitley, Halifax, Stirling en de populaire Dakota. Het gemiddeld aantal parachutesprongen per man lag tussen 25-35. De verwachting was dat zij, als de invasie be-

gon, als eersten zouden springen. Dit idee werd nog versterkt toen hun leidinggevende in het begin van 1943 op appèl een legerorder voorlas dat de parachutisten, net als de Engelsen, rode baretten zouden krijgen. Dit is echter nooit officieel geworden. Toen op 6 juni 1944 de 'Normandy landings' bekend werden gemaakt en zij daar niet bij waren, was de stemming om te snijden.

Gevechtsunit I

Gevechtsunit I functioneerde als infanterie bij de Irene Brigade toen deze zich aansloot bij de British 6th Airborne Division in Normandië. Tijdens de veldtocht bevond de Irene Brigade zich in oktober 1944 ten zuiden van het Wilhelminakanaal, tegenover Oirschot. Deze plaats was nog door de Duitsers bezet en een mogelijke oversteek van het kanaal zou moeten worden voorkomen, om het achter de stellingen gelegen vliegveld te beschermen. Op 20 oktober kregen de staf het bericht dat het dorp door de Duitsers was ontruimd.

De toenmalige commandant van het eerste peloton Infanterie, de inmiddels 96-jarige Ton Herbrink: "Het eerste peloton van de eerste Gevechtsgroep, waar Stönner deel van uitmaakte, kreeg de order om in de vroege ochtend van 21 oktober een verkenningpatrouille naar de noordzijde van het Wilhelminakanaal te sturen om na te gaan of er nog Duitsers aanwezig waren, en zo ja, waar.

De patrouille werd om 05.00 uur worden overgezet met rubberbootjes, ongeveer zeshonderd meter ten westen van de vernielde verkeersbrug. Het was droog weer met enig zicht op het kanaal en de overkant. Op onze oever (de zuidoever) hadden we twee lichte mitrailleurs en een 2-inch mortier in stelling gebracht. Omdat er gedurende twee dagen geen Duitser was gezien op of nabij de oversteekplaats, zou het oversteken van het kanaal in stilte geschieden, d.w.z. er zou alleen worden geschoten als dat nodig mocht zijn.

Vijandelijk vuur

Toen de bootjes ongeveer halverwege waren, ontvingen zij, tot ieders verbazing, mitrailleurvuur van de noordoever, op korte afstand van de plaats waar werd overgestoken. Onmiddellijk werd het vuur beantwoord door onze mitrailleurs en mortier. Het vijandelijk vuur herhaalde zich niet meer, maar al snel bleek dat zij hun vernietigende werk al had verricht: het bootje waarin Stönner en de korporaal J. Bodes zaten, was lek geschoten en de beide soldaten waren te water geraakt. Ik hoorde Stönner kermen en roepen: "Ik ben geraakt, help!" Bodes was niet geraakt en dusdanig alert dat hij zijn collega onmiddellijk te hulp schoot. Hij slaagde erin Stönner zwemmend mee te nemen naar de zuidoever. Intussen was er een

brancard in gereedheid gebracht om hem weg te dragen naar een ambulance jeep. Die bracht de gewonde naar een hospitaal in Eindhoven. Daar bleek dat de mitrailleurkogels dusdanige verwondingen hadden aangebracht in de rug, aan de longen en de ingewanden, dat medisch ingrijpen niet meer mogelijk was. Rinus overleed in de vroege ochtend van 22 oktober 1944 en werd begraven op het Engelse Militair Ereveld in Mierlo.

Fred Stönner

Zijn broer Fred raakte bij Beringen aan het Albertkanaal in België ook gewond, maar hij overleefde het. Hij had geluk dat hij een briefje van zijn moeder had meegekregen, waarop het adres stond van haar broer in Amsterdam. De familie Van Slogteren werd gewaarschuwd dat Fred gewond was en voor zijn verdere herstel werd hij door zijn familie in Amsterdam opgevangen. Na de oorlog ging Fred terug naar zijn familie in Canada, waar *Grafsteen Stönner Mierlo* hij na zijn studie trouwde en vijf kinderen kreeg. Hij overleed op 2 december 2012 op 87-jarige leeftijd

Wat zou het een mooi gebaar zijn van de Gemeente Oirschot als bijvoorbeeld de zgn. langzaam verkeersbrug over het Wilhelminakanaal naar Rinus Stönner zou worden vernoemd. Zijn familie in Canada kijkt er reikhalzend naar uit.

Het beeld "de Vaandeldrager" wordt in oktober 1955 onthuld door Prinses Irene (links naast het beeld). Het is haar eerste officiële daad. Het beeld is een herinnering aan de gevallen van de naar haar vernoemde brigade. Het monument is ontworpen door kunstenaar baron Speyaart van Woerden. Op zijn initiatief werden in 1994 plaquettes met de namen van de gevallen aan de sokkel van het beeld toegevoegd. Oorspronkelijk stond het beeld in de wijk Broekhoven, de directe omgeving van de gevechten, maar in 1977 werd het verplaatst naar het centrum van de stad, aan de Schouwburggring.

“LA LÉGION D'HONNEUR” VOOR DRIE VETERANEN VAN DE KONINKLIJKE NEDERLANDSE BRIGADE PRINSES IRENE

Tekst en foto's: Max Wolff

Uitreiking Legion d'Honneur aan Burton Sanders

Uitreiking Legion d'Honneur aan Herman van den Bergh

Uitreiking Legion d'Honneur aan Max Wolff

Op de Franse nationale feestdag 14 juli 2015 vond in de résidence van de Franse ambassade in den Haag een bijzondere ceremonie plaats.

Tijdens de receptie (door ongeveer 700 personen bezocht!) werden door de ambassadeur Laurent Pic, drie veteranen uit de 2e wereldoorlog gedecoreerd. Herman van den Bergh, Burton Sanders en Max Wolff werden benoemd tot Chevalier dans l'ordre nationale de la Légion d'Honneur.

In zijn rede gaf de ambassadeur in duidelijke bewoordingen de motivatie weer, die voor iedere gedecoreerde, de aanleiding was tot het verkrijgen van deze buitengewoon eervolle benoeming, Zij hebben ieder op hun eigen wijze bijgedragen aan de bevrijding van het vaderland in 1944.

Nadat de ambassadeur de onderscheiding had opgespeld, konden de gedecoreerden de felicitaties in ontvangst nemen.

Heel fijn was het dat de militaire attaché uit Parijs, Kolonel Jan Blacquiére en Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Henk Laurens aanwezig waren. Het was een onvergetelijke avond.

Op de foto met de Franse Ambassadeur

HERDENKING NORMANDIË VAN 3 TOT EN MET 7 JUNI 2015

Tekst: Kolonel der Fuseliers b.d. Tony Herbrink

Regimentsadjudant, lid Vaandelwacht en schrijver van dit verhaal

In de ochtend van 3 juni 2015 was het vroeg dag voor de veteranen van de brigade Prinses Irene, Rudi Hemmes, Max Wolf en ik, als ook voor Adriaan van Stolk, zoon van een veteraan van de brigade en enkele chauffeurs van het 17de bataljon Fuseliers Prinses Irene, die ons van onze woonplaatsen vervoerden naar Hazeldonk waar wij ons aansloten bij de colonne die uit Oirschot was gekomen.

Na een kop koffie werd gezamenlijk de reis voortgezet naar ons einddoel Arromanches. De reis verliep voorspoedig en om circa 17.00 uur konden wij onze bagage in de hotelkamers brengen. De Bcie van 17 bataljon GFPI was al ter plaatse en verwachtte ons voor de avondmaaltijd om 18.00 uur.

Zoals wij gewend waren, was de ontvangst erg hartelijk en de koks hadden heel goed hun best gedaan om onze magen te vullen. Ik zelf had helaas een dieet en mocht uitsluitend vloeibaar voedsel gebruiken. De kok had gezorgd voor een overvloed van heerlijke soep, zodat ik voldoende voedsel kreeg. Terug bij het hotel gingen wij nog even verder op het terras met de gebruikelijke Fuseliers drank, maar om 22.30 uur was het tijd om te gaan rusten en slapen na een lange dag.

Hotel La Marine

Lunch op het kamp in Arromanches (166)

De volgende dag dronken wij koffie in Arromanches, in hotel La Marine en om 12.00 uur waren wij wederom bij de bcie voor een lunch. Daarna weer terug naar Arromanches voor een eigen nationale herdenking, waarna enige vrijheid om te doen wat men wilde tot 18.30 uur. De avondmaaltijd werd wederom verzorgd door de bcie in de vorm van een barbecue en voor mij opnieuw twee verschillende soorten soep. Wij werden weer heerlijk verwend en bediend.

Pegasus Bridge en bezoek aan St Côme

Op 5 juni stond een bezoek aan de Pegasus Bridge en aan St. Côme op ons programma. Bij de Pegasus Bridge werden wij door een groep Engelse veteranen opgevangen en in de tuin van een restaurant geplaatst, alwaar koffie werd geserveerd en voor enkele van ons ook belegde broodjes. Toen wij af wilden rekenen, werd medegedeeld dat wij hun gast waren en dus niet behoefden te betalen. Een geweldige verrassing, die bijzonder werd gewaardeerd. Na deze ontmoeting en traktatie gingen wij naar St.Côme voor onze herdenking aldaar en alhoewel de eigenaresse zelf niet aanwezig was, genoten wij van onze lunch op het terras van kasteel St.Côme (was tevoren met haar afgesproken). Bij het monument werd een krans gelegd door onze voorzitter, geassisteerd door de twee aanwezige veteranen. Ongeveer 16.30 uur waren wij terug in ons hotel in Arromanches en

na enige rust verplaatsten wij ons om 18.30 uur naar Ryes, waar om 19.00 uur in restaurant Auberge de Monts werd gedineerd. Circa 23.00 uur waren wij terug op onze kamers in ons hotel in Arromanches.

Internationale herdenking in Arromanches

op D-Day

Op 6 juni 2015 was er een kerkdienst op Place de 6 Juin in Arromanches om 10.00 uur, waar wij aan deelgenomen hebben. De priester had de motorkap van een jeep ingericht als altaar. Deze dienst werd gevolgd door een internationale herdenking. Hierbij waren aanwezig de bcie van het 17de bataljon GFPI, een detachement Nederlandse mariniers, het Nederlandse muziekkorps van de Nationale reserve en een klein Frans detachement. De Nederlandse Militaire Attaché uit Parijs inspecteerde de troepen samen met de burgemeester van Arromanches. Je zou bijna kunnen zeggen dat het een volledige Nederlandse aangelegenheid was. En, gezegd mag worden dat het allemaal bijzonder goed verliep. Na afloop werden

Op stap met de tram

wij in een versierde tram (drie wagons) verplaatst naar een locatie even buiten Arromanches (locatie 360 bioscoop met Mariabeeld op hoge mast), waar onder meer brugdelen werden onthuld en verschillende toespraken werden gehouden. Ongeveer 15.00 uur waren wij weer terug in ons hotel en konden wij tot 19.30 uur een eigen programma volgen. Om 19.30 landen een 30-tal parachutisten op het strand van Arromanches van heel hoog en heel duidelijk was zichtbaar dat de chutes goed bestuurbaar waren. Alleen landen op het droge deel van het strand.

Diner in de Salle de fête

Aansluitend op deze show werden wij naar de Salle de Fête op het plein gebracht voor een diner, aangeboden door de burgemeester van Arromanches. Er zaten circa 125 personen aan tafel in een grote zaal.

Ik werd vanwege mijn dieet weer apart en goed be-
diend en voorzien van vloeibaar voedsel. Het was
ongeveer middernacht toen wij op onze kamers wa-
ren voor de laatste nachtrust in Arromanches. Op
7 juni vertrokken wij om 09.00 uur en hadden een
goede reis naar Oirschot, ondanks ongeveer een uur
vertraging op weg naar Antwerpen.

Alles bij elkaar hadden wij enkele hele fijne dagen,
met heel goed weer en veel zonnewarmte. Daar-
naast mag en moet ik vermelden dat de comman-
dant van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene,
zijn officieren, onderofficieren en Fuseliers ons,
veteranen, weer heel erg hebben verwend en ver-
zorgd onder meer door ons thuis op te halen, ons te
vervoeren naar Arromanches en ons ter plaatse als
prinsen te behandelen en te verzorgen. Evenals de
burgerbevolking van Arromanches die ons bij elke
gelegenheid dank zeggen voor de herwinning van
de vrijheid, willen wij, veteranen, iedereen van het
Garderegiment Fuseliers Prinses Irene heel veel en
steeds weer opnieuw dank zeggen voor hun uitmun-
tende zorg en hun hartelijke vriendschap.

*Vaandel en Vaandelwacht van het Garderegiment
Fuseliers Prinses Irene tijdens een ceremonie in 1960.
Opvallend is de begeleiding van Marechaussees, in die
tijd heel gebruikelijk. Burgers op straat werden geacht
hun hoofddekse af te nemen en een gepaste houding
aan te nemen, bij het passeren van het vaandel in de
openbare ruimte. Enkele jaren later werd dit eerste
Vaandel vervangen door een ander exemplaar, kleiner
en geheel volgens de geldende voorschriften.*

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVVGFI. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda,

Tel. 06-28265036. e-mail: NGJ.Hooft@mindef.nl

DB VOSIB (in ruste). H. (Harry) Vleeming, (voorzitter) Hamersestraat 33A², 6931 EV Westervoort,
Tel. 026-3118271.

Th. J. (Theo) van Alst (secretaris) Nic. Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar; Tel 0316-524002,
e-mail: tvalst@kpnmail.nl

W. G. (Wim) ter Horst (penningmeester) Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, Tel. 0575-510207
e-mail: wg.terhorst@upcmail.nl

Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2886 11 t.n.v. Ver. Oud Strijders Indië Bataljons Garde
Regiment Prinses Irene te Breda.

Rectificatie

In Vaandeldrager 114, op pagina 17 onder de VOSIB, staat een foutief bankrekening nummer van de
VVVGFI. Er staat NL64 ABNA 0563 2888 11. **Dit moet echter zijn NL64 ABNA 0563 2886 11**

REÛNIE 4,5,6 EN 7 IRENE 2015

Tekst: Wim ter Horst

Op woensdag 9 september 2015 vond de jaarlijkse
reünie plaats in Oirschot. De organisatie was voor
de derde keer in handen van de Jonge Veteranen
(VVVGFI). De ontvangsttafel was bezet door actief
dienende militairen, die de deelnemers verwelkom-
den en een leuke attentie voor iedereen hadden. Het
was deze keer eens heel wat anders, geen blijvend
aandenken maar iets wat de smaakpapillen doet
trillen en wat ons de tropentijd weer in herinnering
bracht; voor alle deelnemers was er namelijk een
grote ronde spekkoeck!!

Bij de entree was een tafel gereserveerd met over-
zichten van die leden die overleden zijn sinds de
vorige reünie, keurig op volgorde opgesteld en een
brandend kaarsje ervoor, klasse!! Bij binnenkomst
waren er weer de bekende koffie of thee met zowel
cake, worstenbroodjes en saucijzenbroodjes waren
er volop. Geleidelijk aan begon het publiek binnen
te komen, zowel met eigen- als openbaar vervoer.
Ook het busvervoer van Eindhoven NS naar Oir-
schot was goed geregeld, maar op de één of andere
manier kwamen sommige deelnemers te laat op

Eindhoven NS aan (treinstoring onderweg of te laat van huis gegaan??) één telefoontje naar Nicole en er werd nog een busje gestuurd om de verlate deelnemers op te halen.

Overzicht in de zaal

De dagvoorzitter was deze keer Brigade-generaal der Fuseliers b.d. Arie Vermeij, maar hij had vandaag drie petten op. Hij was ook aanwezig als vervanger van de Regiments commandant, die helaas verhinderd was vanwege zijn verplichtingen in den Haag i.v.m. de voorbereiding op Prinsjesdag en tevens is hij ook voorzitter van de VVVGFPi, de Veteranenvereniging van Irene, waar alle geledingen onder vallen, dus ook de Indië Bataljons (Wim ter Horst is namens de Indië Bataljons lid van dit bestuur).

Aan de VVVGFPi hebben wij een aantal jaren de organisatorische werkzaamheden overgedragen en tot nog toe hebben ze dat voortreffelijk gedaan, een compliment van onze kant aan dit bestuur is zeer zeker op zijn plaats. Bravo!!

In zijn openingstoespraak, heette de voorzitter iedereen welkom en in het bijzonder de vertegenwoordigers van het Veteranen Platform en het Veteranen Instituut en ook de nodige begeleiders van Veteranen, waaronder kinderen en zelfs kleinkinderen, hetgeen betekent dat ook de jeugd zich hierbij

Nicole Hooft

betrokken voelt.

Hij sprak zijn waardering uit over de wijze waarop de VVVGFPi deze reünie had georganiseerd en zonder iemand te kort te willen doen bedankte hij Nicole Hooft voor haar geweldige inzet. (Dit werd met een groot applaus gehonoreerd)

Vervolgens ging hij terug naar zaterdag 5 september (4 dagen geleden), naar de Nationale herdenking bij het Indië monument te Roermond waar ook in de toespraken de erkenning van en de waardering voor de Nederlandse Veteraan heel duidelijk werd benadrukt.

Aansluitend hebben wij ons verplaatst naar de appelpaats, waarbij voor de nodige ondersteuning werd gezorgd voor diegenen die niet meer zo goed ter been zijn. Rolstoelen waren beschikbaar en voor begeleiding zorgden jeugdige fuseliers. Klasse!!

Nadat Kapitein René van Bergen Henegouwen had uitgelegd hoe de ceremonie zou worden uitgevoerd, volgde de intrede van de Vaandelwacht en Brigade-Generaal der Fuseliers b.d. Arie Vermeij die de aanwezigen op ceremoniële wijze begroette.

Arie Vermeij begroet de aanwezigen

Na zijn toespraak vond de herdenking plaats van diegenen die ons zijn overleden sinds de vorige reünie, zij werden allen bij name genoemd, waarna het dodenappèl werd gehouden door Harry Vleeming, voorzitter (in ruste) van de VOSIB, ondersteund door 5 leden, van elk Bataljon één.

Dodenappèl

Aansluitend volgde er een toespraak van dominee van der Velde, die fraai inhaakte op het “present” roepen bij het dodenappel gevolgd door een hoornblazer de “Taptoe” geblazen, één minuut stilte gehouden en het Wilhelmus gespeeld.

Na de kranslegging door Harry Vleeming en Brigadegeneraal der Fuseliers b.d. Arie Vermeij bracht de laatste zijn en onze welgemeende dank over voor de enorme medewerking van het Regiment, de uit-

Kranslegging

voering van de herdenking, alsmede aan het bestuur van de VVVGFPi voor hun vele werk. Hierna volgde het defilé langs Vaandel en Monument een aanvang nam en de gasten weer terugkeerden naar het KEK gebouw voor de voortzetting van de bijeenkomst.

In het KEK gebouw was inmiddels de bar geopend en vond er nog een gezellig samenzijn plaats tot een uur of twee, toen was het tijd voor de traditionele Indische maaltijd in de eetzaal.

Ook dit jaar waren de maaltijd en de bediening weer keurig verzorgd door het vertrouwde personeel van Paresco en de kwaliteit en smaak waren voortreffelijk.

Na deze maaltijd werd door de dagvoorzitter, Brigadegeneraal der Fuseliers b.d. Arie Vermeij, een dankwoord gericht aan het adres van de Paresco mensen, hetgeen met een daverend applaus werd begeleid.

Ik eindig dit verslag met een welgemeende dank voor deze geslaagde reünie aan alle medewerkers en sluit af met de groet: “SELAMAT TOT OVER EEN JAAR”.

Vierde bataljon GRPI

Garderegiment

1946-1950

Reünie Commissie

4^e Bataljon

Organisatie: VVVGFPi. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036. E-mail: NGJ.Hooft@mindef.nl

4e Bat. GRPI: Contactpersoon Th. J.(Theo) van Alst, Nic. Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar, Tel. 0316-524002. E-mail: t.alst@upcmail.nl

DEMONSTRATIE

**Tekst: Afkomstig uit het persoonlijk archief van L. Noordam
Bewerkt door Wim ter Horst.**

Jopreg, 17 juni 1948 Modjokerto

CIRCUS ELSONI KOMT THUIS.

Schrille klanken van een band, vele mensen die uit nieuwsgierigheid de huizen uitlopen, in de verte een stofwolk die duidt op een naderende rij voertuigen. Circus Elsoni komt thuis van een tournee, het keert terug naar de standplaats. Nu moeten we even een korte verklaring geven, want die standplaats is Modjokerto en dat circus is geen echt circus, maar de ondersteuningscompagnie (Ostcie) van het 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene.

Die naam Elsoni zou afkomstig kunnen zijn van de naam van de commandant, de kapitein J. van Elsen.

De muziek is van de Irene band en de naam van het circus, tja de uitdrukking circus??.....!! Misschien is het wel een soort erenaam, want de mannen van de Ostcie vinden dat ze we een heel bijzondere cie getroffen hebben en zouden voor geen geld overgeplaatst willen worden. Goed, genoeg hierover.

De Ostcie heeft een meerdaagse oefening gehouden in de Oosthoek met bren-, mortier- en pag carriers. De soldaten zijn heuvels en bergen in geweest, hebben tabak, koffie en suikerriet zien groeien, nieuwe trackpennen in moeten slaan en nog veel meer van dergelijke plezierige dingen beleefd.

De band ging ook mee. Die hield de stemming erin, even als het cabaret, dat samen gesteld was uit car-

Foto Theo van Alst: Overzichtskaart van Oost Java (tourgebied van deze tocht)

riersmannen. Van die knapen, die overdag aan het stuurwiel van hun carrier zaten te trekken tot 2 uur in de middag. Na tweeën gingen ze.....rusten?? Dacht u maar. Poetsen bedoelt u. Ja, dat klopt beter. En dan stonden ze in de avonduren op een podium, of geen podium omdat dit er niet was, en hielden een gezelschap bezig dat bestond uit burgers en militairen. Zelfs de Brigadecommandant was er één maal bij aanwezig.

De mannen van de oostcie hebben de mooiste gedeelten van Oost Java gezien en gelijk getoond wat ze waard zijn. Het materiaal deed het best, evenals de mannen. En Luitenant Loeffen heeft zijn fles Bols gewonnen. Hij is commandant van het Pag peloton en had gewed dat zijn materiaal zonder uitvallers terug zou komen, terwijl één van zijn collega's gezegd had dat minstens 50 % de reis niet zou halen.

Die luitenant Loeffen is trouwens een grappenmaker, want toen één van de stoffigste trajecten was afgelegd, waardoor carriers en manschappen met een dikke stoflaag overdekt waren, vroeg hij van achter de dikke stoflaag op zijn gezicht aan één van de zwart bepoederde knapen: "Waarom heb jij je eigenlijk zo zwart gemaakt ??"

De tocht is achter de rug. De soldaten zullen er vaak aan terug denken. Aan de Goenoeng Ringgit, aan de vele opgestoken duimen van de lachende gulle bevolking, aan de Baloeren, de haarspeldbochten en de stofwolken, maar vooral ook aan de prachtige rit over de "Arak-Arak-pas".

Het zit er weer op. De klanken van klarinet, accordeon en trompet klinken door Modjokerto.

CIRCUS ELSONI KOMT THUIS.....!!!!

Vijfde bataljon GRPI

Organisatie: VVGFPI. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036. E-mail: NGJ.Hooft@mindef.nl

5e Bat. GRPI: W.G. (Wim) ter Horst, Emmalaan 15, 7204 AT te Zutphen. Tel. 0575-519207. E-mail: wg.terhorst@upcmail.nl

HUMANITAIRE HULP OP SUMATRA

Begin 1948 waren wij op de voorpost Loeboek Al-oeng gestationeerd. Wij, dat was de 1e Compagnie van 5 Irene. Vanuit deze post werd er iedere 24 uur een wachtpost van ongeveer 8 man samengesteld, die deze controle post langs de demarcatielijn moest gaan bezetten. Deze demarcatie lijn werd gevormd door een natuurlijke scheiding, bij een opgeblazen brug over de kali was ons bivak. Onze tegenstanders, de TNI, zaten aan de andere zijde van de kali

Op een nacht werd er alarm geslagen door de wachtpost, er was onraad in het voorterrein. In de donkere tropennacht kwam iemand aanlopen met een fakkel in zijn hand. Na alle voorzorgsmaatregelen genomen te hebben mocht hij naderbij komen. Het was een

Tekst D. Smits (5e Bat. GRPI, 1e Cie)
Bewerkt door Wim ter Horst.

Foto D. Smits: Opgeblazen brug

man die hulp kwam vragen voor zijn zieke dochtertje. Of er een Toean Dokter aanwezig was. Goede raad was duur, een dokter was niet aanwezig maar wel een hospik. Na onderling overleg besloten wij met de man mee te gaan.

De hospik met 2 collega's, gezien de onveilige situatie in dat gebied waren ze alle drie zwaar bewapend. Na plm. een kwartier lopen door bos en sawah, kwamen ze in de kampong aan. En ja, in het huis lag een meisje met hoge koorts op haar tampatje.

De diagnose van de hospik was Malaria en uitdrogingsverschijnselen. Medicijnen voor de malaria en zoutpillen werden aan de bezorgde vader gegeven met de boodschap erbij om het kind veel water te laten drinken om verdere uitdroging te voorkomen. Onze missie was volbracht, dus terug naar ons bivak in de hoop dat het meisje zou herstellen. Ongeveer een week na dit voorval kwam de vader, samen met zijn gezonde dochter, bedanken voor de hulp die hij van ons, "Blanda's Serdadoes" had ontvangen.

Als dank bood hij ons een maaltijd bij hem thuis in de kampong aan, maar gezien de gevaarlijke situatie daar, konden wij zijn aanbod niet aanvaarden. Wel hadden wij de innerlijke voldoening, dat ons optreden in moeilijke omstandigheden in dank was aanvaard.

Foto D. Smits ..Meisje links op de foto was de patiënt

S-ireentje 75

Organisatie: VVVGFP. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036.

E-mail: NGJ.Hooft@mindef.nl

6e Bat. GRPI: H. (Harry) Vleeming, St. Willebrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort. Tel. 026-3118271

DIENSTPLICHT

Mijn vader was ook soldaat, geboren in 1899. Hij werd ingedeeld bij 8 Regiment Infanterie, dat indertijd (1918) gehuisvest was in Arnhem, Menno van Coehoornkazerne, gelegen in de Volkswijk Klarendal. Door zijn verhalen geïnspireerd, was ook voor mij

soldaat worden, iets waaraan niet te ontkomen was. Veel had ik gezien, eerst het Nederlandse leger in de mobilisatietijd en de beleving van de eerste meidagen van 1940. Mijn vader was in 1940 net niet opgeroepen en daar had hij geen spijt van.

Tekst: Piet Peters (3 – 3 – 412)

Bewerkt door Wim ter Horst

P.Peters: Peters Sr. WO I ...1918

Daarna de bezetting, het Duitse leger met zijn machtsvertoon in het begin en dan aan het eind de terugtocht, met soms 7 wagens aan elkaar gekoppeld (alleen de eerste had benzine). Ook heb ik dwangarbeid verricht, loopgraven en stellingbouw. En toen de bevrijding in 1945, een chaotisch gebeuren, een onvergetelijke ervaring.

Daarna was er Indië, dat was bezet door Japan en na de capitulatie was er daar een grote chaos. Soekarno kwam in beeld en hij riep de republiek Indonesië uit. Toen kwamen vrijwilligers en dienstplichtigen, allen gingen met de boot door het Suezkanaal naar dat grote eilanden rijk (een maand lang varen) in die tijd waren er geen vliegtuigen genoeg. Een groot gebeuren als dit ging met troepen transportschepen.

Eerst waren de jongens, geboren in 1925, aan de beurt. Zij vormden de zogenaamde 7 december divisie. Mijn geboortjaar is 1928 en toen de oproep voor de keuring kwam was ik blij dat ik was goedgekeurd, waarna het wachten was op de oproep.

Voor vele jongens was die eerste periode van 6 weken zwaar. Discipline is iets waar men aan wennen moet, maar als je vanaf de basis school, direct in loondienst gaat heb je wel leren incasseren, ook als je onredelijk wordt gesommeerd. Eénmaal op de boot echter werd alles vriendschappelijk, onder het motto "we zitten allemaal in het zelfde schuitje". Nu, jaren later, denken wij milder over al die voorvallen, van kwade gezichten en ergernissen. Globaal genomen is de tijd veel te kort om kwaad te worden

en te blijven, vooral nu van ons peloton nog maar 5 mensen in leven zijn. En dan te denken aan die kameraden, waarvan je in Rotterdam afscheid hebt genomen en daarna nooit meer hebt gezien of gehoord, dat is gewoon jammer. Het huidige beroepsleger is ook geschikt en bestemd voor uitzendingen naar brandhaarden overal in de wereld. Wij als dienstplichtigen, met een minimale soldij, kwamen aan verzorging niets te kort. Ook de medische verzorging was tot ieders tevredenheid, nooit zijn er klachten gehoord.

Wim ter Horst: Troepensportschip "De Volendam"

In de tijd, dat wij werden opgeroepen, waren er drie Garde Regimenten, te weten Grenadiers, Jagers en Prinses Irene. Dit laatste was ons Regiment, daar hebben wij 2 ½ jaar gelopen met en zonder blaren. Onze tijd in Indië was een tijd van ups en downs, maar wij kwamen er door met onze eenvoudige communicatie. Er was alleen maar (lucht)post, daar draaide alles om. De postverzorging was perfect, het ging allemaal via de luchtpost. We keken er altijd naar uit. En toen wij afzwaaiden was er een gevoel van tevredenheid, we hadden onze plicht gedaan en hoopten dat onze aanwezigheid in de Tropen een positief resultaat zou hebben voor die arme inlanders, die nog niet deelden in onze welvaart.

Een commando-overdracht in de Westenbergkazerne in maart 1978 (Lkol Fus Kuypers draagt over aan Lkol Fus Kloeg) met het Vaandel en Vaandelwacht in een ongebruikelijke setting, namelijk staande in een brencarrier, het rupsvoertuig van de Irene Brigade.

De brencarrier wordt momenteel bewaard in de Regimentsverzameling. Tweede van links staat generaal-majoor der KLu Hemmes, toen nog in actieve dienst.

Zevende bataljon GRPI, bataljon Berdjalan

Organisatie: VVVGFP. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036. E-mail: NGJ.Hooft@mindef.nl

7e Bat. GRPI: W.G. (Wim) ter Horst, Emmalaan 15, 7204 AT, Zutphen. Tel. 0575-519207, T. (Teus) Meijer; sociaal contactpersoon voor de regio Zuid West Nederland en J.P.J.M.(Sjaak) Besteman, sociaal contactpersoon voor de regio Noord West Nederland.

OPENINGSTOESPRAAK DOOR WIJLEN MR. C.W. LABREE, DESTIJD LUITENANT BIJ DE 1E CIE VAN HET 7E BATALJON VAN HET GARDE REGIMENT PRINSES IRENE, TER GELEGENHEID VAN HUN 1E REÛNIE OP 26 APRIL 1980

Tekst bewerkt door Wim ter Horst

Mijn naam is Labree. Ik heb het geluk gehad om als pelotonscommandant van de eerste compagnie met dit voortreffelijke bataljon van het Garde Regiment Prinses Irene mee uitgezonden te worden naar Indië. Dat heeft in zoverre mijn levensloop bepaald, dat ik naderhand als controleur van het binnenlands bestuur op Nieuw-Guinea ben teruggekeerd en daar nog een jaar of zes heb gewerkt. Vandaar dat de heren organisatoren van deze reünie hebben gezegd: dan moet hij maar een soort herdenkingsrede houden, want hij zal er nog wel het meeste van afweten. Laat ik dan maar beginnen, met de kazernecommandant, de majoor van Pelt, namens U allen zeer veel dank te zeggen voor zijn hartelijke welkomstwoorden. Dat hij op het verzoek van het organiserend comité zonder moeilijkheden op te werpen en met een breed gebaar de poorten van zijn Westenbergkazerne heeft willen openen is een vorm van gastvrijheid, waarin wij de echte ouderwetse Nederlandse gastvrijheid in herkennen. Maar bovendien is het een blijk van de gelukkig nog bestaande kameraadschap van de militairen anno 1980 jegens oud-collega's die destijds óók tot de "hap" hebben behoord en die zich nu langzamerhand de goede soldatentijd beginnen te herinneren, dertig jaar geleden samen doorgebracht. Ik weet niet of u de oproep hebt gelezen in de reünie-rubriek van Stan Huygens journaal in de Telegraaf. Daarin stond dat vandaag het "vergeten 7de bataljon" een reünie houdt. Nou, dat is dan wel een wat sombere, een zelfs wat beschuldigende ondertoon: "het vergeten bataljon" - het lijkt erop alsof het Nederlandse volk tussen al die bataljons die hun leven veil hebben gehad voor orde en rust in het oude Indië, nu uitgerekend het onze zonder blikken en blozen zou hebben vergeten. Maar is dat zo? Zijn we onvoldoende bedankt, en onvoldoende geëerd? Eerlijk is eerlijk: ik geloof dat niet. We zijn

niet meer en niet minder vergeten dan welk ander bataljon ook. In zoverre staan we zelfs nog wat rechter overeind in de geschiedenis, omdat wij het laatste bataljon waren dat naar Nederlands Oost Indië werd uitgezonden, en daarmee het eerste bataljon werden dat naar Nederlands Nieuw Guinea werd overgebracht om het voor invallen van Soekarno en zijn peloppers te vrijwaren. Achteraf denk je wel eens: hoe weinig ver vooruitziend is dit regeren anno 1949 geweest; als men in den Haag de situatie beter beoordeeld had, dan zou wellicht deze reünie van "Nieuw-Guinea-oud-strijders" tussen aanhalingstekens, nooit zijn doorgegaan. Dan hadden we Sumatra en Padang vast weer even glimlachend verlaten, op weg naar huis, als wij het vol spanning op 26 oktober 1949 hadden betreden. Weet U nog, hoe we dat deden? In sloepen op sleeptouw, achter een motorsloep aan, de Volendam lag ergens ver op de rede en een vliegtuigje cirkelde rond om het schip, met een wuivende piloot erin, die in zijn enthousiasme zijn pet verloor. Maar dat weet u misschien niet meer. Het leven bestaat vooral uit kleine herinneringen.

Ontschepen in Emmahaven

Als wij een vergeten bataljon zijn, dan zijn wij dat omdat we nooit het initiatief genomen hebben om weer eens bij elkaar te komen. Wij zijn niet vergeten, maar we hebben het klaargespeeld om onszelf te vergeten! Daarom ben ik er zo blij om dat er een paar bruisende collega's zijn wakker geworden en dat die tegen elkaar hebben gezegd: "moet dat nu zo? Als wij nu niet gaan zorgen voor een reünie, dan komt het er nooit meer van! En zij hebben gelijk: het moet niet zo.

Als wij alles bij onszelf goed nagaan, dan moeten we vaststellen dat wij juist in die periode waarin wij Hare Majesteit in de tropen hebben gediend, geleerd hebben om over de beperkte horizon van ons dagelijkse bestaan heen te kijken. We hebben geleerd met anderen rekening te houden, die soms heel andere opvattingen koesterden dan wij van huis gewend waren. We hebben volken leren kennen, die onder geheel andere levensomstandigheden verkeerden dan wij, zelfs in het stenen tijdperk, en we zijn thuis gekomen, een stuk wijzer, een heel stuk wijzer dan toen we gingen. Voor mijzelf, ik heb dat al gezegd, is deze bataljonsperiode van doorslaggevende invloed op mijn leven geweest. Maar ook voor hem, die daarna zijn leven als boer, als kap- per, als boekhouder weer heeft opgevat waar hij het had moeten laten liggen, zal gelden, dat hij anders tegen zijn werk en tegen zijn positie in de wereld heeft leren aankijken, als een wijzer mens. Wat ligt dan meer voor de hand, dan om samen op deze boei- endste periode in ons leven te gaan terugkijken? Met een beetje melancholie, want we waren toen jong

De "band" van 7 Irene

en hadden nog alle mogelijkheden vóór ons, maar als u het mij vraagt ook met dankbaarheid, vanwege de goede, grappige, interessante dingen die wij samen hebben mogen beleven en vanwege de goede, grappige en interessante mensen die wij de eer en het genoegen hebben gehad te mogen leren kennen. Daaronder waren de vier heren, die dit festijn voor ons op touw hebben gezet, (ze hebben een geweldig applaus verdiend!) Brugman, van de eerste compag-

nie, Krist van de tweede compagnie, en Bruger en Pouw eigenlijk van de stafcompagnie, maar je kon ze eigenlijk bij geen enkele compagnie onderbrengen want ze waren altijd "met de muziek mee".

Ik kan U verzekeren, dat zij alles op alles hebben gezet om deze reünie te doen slagen en voor wat zij daarvoor allemaal op touw hebben gezet verdienen zij inderdaad onze diep-bewogen hulde. Er komt nog meer vandaag, laten we dus maar geen "heil" roepen, voordat we over de brug zijn, maar we kunnen in elk geval vaststellen, dat wat zij geleverd hebben een geweldige prestatie is en dan op hun leeftijd!

We hebben afscheid van elkaar genomen, toen wij dik twintig jaar oud waren, en we zullen ons vertrouwd moeten maken met het feit, dat er hier en daar helaas een rimpeltje te veel of een tand te weinig valt te ontdekken. Aan de andere kant zullen onze dames nu zonder moeite kunnen vaststellen, dat wij destijds een bataljon vormden bestaande uit allemaal heel knappe kerels. Wij waren het knapste bataljon uit heel Oost en West Indië, zei iedereen. Ik mag dat wel even officieel tegenover onze vrouwen vandaag opmerken. Het is zelfs zo geweest, u zult het niet willen geloven, maar het is waar het is zelfs zó geweest, dat ze ons uit armoede maar naar Nieuw Guinea hebben gestuurd, omdat we zoveel aantrekkingskracht hadden. We waren zó aantrekkelijk, dat de stad Almelo ons vóór ons vertrek naar Indië, heeft geadopteerd. Ik mag u van het gemeentebestuur de groeten overbrengen. Het heeft er destijds voor gezorgd, dat wij allemaal een paar zakdoeken kregen; die zijn ons door burgemeester Ravesloot persoonlijk uitgereikt, u zult zich dat nog herinneren, wij hebben met goed gesnoten neuzen ons land kunnen verlaten. En in de Rode Zee, dank zij onze Almeloze zakdoek, ons het zwetende voorhoofd terdege kunnen afwissen. Een geweldige ervaring trouwens, het Suezkanaal en de Rode Zee Port Said met zijn naar dubbeltjes duikende jochies en de goochelaar met zijn "kippetjie hier kippetjie wegg! Al- lemachtig sterk zeg!! Ik denk aan Sabang, de eerste kennismaking met Indonesië. Ik denk aan Padang en de kampongs eromheen 's avonds brandde in de warongs langs de weg (die marktkraampjes, waar je etenswaren kon kopen) altijd een vuurtje en overal rook je die typische geuren van doerian en mangga. Het koor van krekels en cicaden, dat plotseling als het donker werd in een onophoudelijk lawaai losbarstte. Ik denk aan onze tocht naar onze nieuwe standplaatsen op Nieuw-Guinea met de LST onder commando van Majoor Telders, en met de Thedens, dik 450 man op een te weinig op Europeanen berekend scheepje. Dank zij de band van Pouw, Otten en Bruger hebben alle passagiers hun bestemming bereikt zonder overboord gesmeten te zijn. Het

nieuwe land was weer zo heel anders als de Minangkabau, waar wij vandaan kwamen. Daar ploeterden we langs sawah-dijkjes, staken snelstromende kali's over en griezelden 's nachts als we door die geheimzinnige pisangplantages, die altijd onverwachte geluiden hadden, onze patrouilles liepen. We hadden te rekenen op een vijand die onverwacht zou kunnen toeslaan. Maar op Nieuw Guinea liepen we tussen een breed glimlachende bevolking, die van ons verwachtte, overigens, dat we er dezelfde overvloed aan goederen zouden binnenbrengen als de Amerikanen destijds hadden gedaan in 1944. Maar het leek er niet op. Schraalhans was af en toe keukenmeester. Handhaving van rust en orde was verder een fluitje van een cent, want er was geen Papoea die erover dacht onrustig en ordeloos te worden. Ik geloof dat zulk werk voor een militair, dus het werk in een gebied waar niets militair te doen is, veel moeilijker is dan waar ook en ik vind dat wij achteraf mogen concluderen, dat dit vergeten zevende bataljon zich onder zeer harde omstandigheden op uitnemende wijze van zijn taak heeft gekweten. Nieuw Guinea is een wild, knoestig en hard land dat niets cadeau geeft. Welnu, op alle posten, Fak Fak, Sorong, Doom, Manokwari, Biak en Hollandia, is door ons Bataljon de basis gelegd voor de opbouw van het land zoals die zich later voltrokken heeft.

Dat heeft samengehangen met het vertrouwen dat de bevolking in ons had en dat niet is beschaamd of misbruikt, met de hulp die het bataljon op veel terreinen aan de burgeroverheid heeft kunnen bieden met in het bijzonder de volharding waarmee steeds weer binnenkomende schepen van hun kostbare lading werden ontdaan. Er is op kleine schaal, van wat iedere man kon doen werkelijk wat groots verricht en daar mag u allen trots op zijn. Onze regering zat met haar eigen overzeese politiek in die

tijd nogal in haar maag. Zij heeft nogal weifelend de eenmaal ingeslagen weg gevolgd, die leiden moest tot een zelfstandig Nieuw Guinea naast of zelfs tegenover Indonesië. Achteraf is het overigens gemakkelijk een oordeel te vellen over de oplossing die de regering meende gevonden te hebben voor een moeilijk probleem. Wij zaten daar in dat verre land als een afspiegeling van die regeringspolitiek eerder dus als een middel om Soekarno buiten de deur te houden dan om Nieuw Guinea op te bouwen en iets aan de opleiding van de Papoea's te doen. Desondanks hebben wij bepaald wel aan die opbouw ons steentje bijgedragen. U weet allen hoe het verder is gegaan. In juli 1950 vertrok ons bataljon met de "Waterman" naar Surabaya, dat via wat omwegen werd bereikt. Met een steeds magerder wordend getal medestrijders maakte 7 GRPI de nadagen mee van het Nederlands verblijf op Java totdat in december de "Zuiderkruis" vertrok met het eerste detachement thuisvaarders, in januari 1951 de "Ormondo" met het tweede, in februari de "Nelly" met het derde en in april de "New Australia" met het laatste detachement. Toen was iedereen weer op zijn oude stekkie. Al met al is het tot op zekere hoogte een toeristenreis geworden, de reis van ons leven. Het is goed dat wij nu de gelegenheid hebben daarover met elkaar te spreken en gezamenlijk de herinnering aan veel boeiende en belangrijke dingen maar ook aan boeiende mensen te versterken. Verscheidene van onze makkers van toen zullen al niet meer aan deze reünie deelnemen, omdat zij intussen overleden zijn. Daartoe behoren Luitenant-kolonel Vriesman, Major Telders, en Luitenant van Oppenraay. Ik stel u voor, dat wij hen een ogenblik staande gedenken, in dankbaarheid voor hun vriendschap. En nu wens ik u allen een geslaagde reünie waarin u oude vriendschapsbanden opnieuw aanknoopt. Ik moet u mededelen, dat Martin van Elk, van het eerste peloton, eerste compagnie, vandaag zijn 25-jarig jubileum viert als postbode in het Gelderse Oosterhout, gemeente Valburg, en niet in staat zal zijn nog langs te komen, maar hij groet u allen zeer.

En tenslotte, als je nu terugkijkt op dit ons militaire bestaan van toen dan kun je eigenlijk hartgrondig zeggen, wat is het allemaal geweldig goed afgelopen. Want je mag dan wel soldaat zijn, het is toch niet de bedoeling om in de strijd te sneuvelen, nietwaar? En daarom eindig ik dit herdenkingswoord met de verstandige opmerking die één mijner vrienden onlangs tegen mij maakte:

"Beter één kogel door je hand, dan tien door je rug."

Nieuw Guinea

fuseliers in het buitenland

“FUSELIERS” IN SPANJE

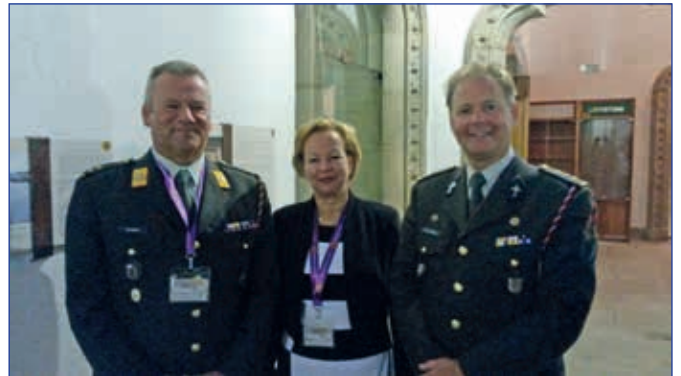
september 2015

Onder de klanken van een Keltische doedelzak, het traditionele instrument van Galicië, komen talloze pelgrims de pelgrimsstad Santiago de Compostella binnen gelopen. Sommigen van hen na een afstand van meer dan 1500 kilometer. Al in de vroege middeleeuwen startte de voettocht naar het vermeende graf van apostel Jacobus, voor velen vanuit een reflectie op het eigen leven, voor weer anderen een vlucht uit het hectische bestaan van alledag.

50 jaar geleden was in deze stad de oprichting van de AMI, het Apostolat militaire international, een wereldwijde organisatie van militairen die zich vanuit christelijk perspectief buigt over ethiek en vraagstukken van oorlog en vrede. Dit jaar stond de jaarvergadering in het teken van het 50 jarig jubileum. Geïnspireerd door de actualiteit richtte deze conferentie zich tevens op de context van de interreligieuze dialoog en de consequenties voor de militaire praktijk.

Nelleke Swinkels is al geruime tijd Secretaris-generaal van het bestuur van AMI, daarin bijgestaan door Hoofdkrijgsmachtaalmoezenier bd Jan van Lieverloo. Vanwege de taalbarrière met het Spaanse deel van de organisatie en zijn kennis van de Spaanse cultuur, was dit jaar ook Luitenant-kolonel der Fuseliers bd Henrie Doreleijers voormalig Defensie attaché in Spanje, toegevoegd aan het bestuur. Daarmee was er een

sterke vertegenwoordiging gelieerd aan de Fuseliers. Intussen is de AMI een door kerk en staat erkende NGO en speelt daarmee een officiële, maar bescheiden rol in de internationale discussies over oorlog en vrede. De AMI heeft leden vanuit alle continenten en het zijn vaak organisaties uit een deelnemend land die vertegenwoordigd zijn. In Nederland is de militaire vakbond ACOM formeel lid. Voor de toekomst van AMI is deelname van jonge militairen van grote importantie. Voor onze fuseliers kan de informatie rechtstreeks worden verstrekt door nellekeswinkels@onsbrabantnet.nl

Op de foto: een delegatie van het bestuur (Henrie, Nelleke en Jan) op de binnenplaats van het prestigieuze hotel Parador, net voor het slotdiner waaraan de militaire aartsbisschop, diverse politieke en militaire autoriteiten deelnamen.

Bataljonsflitsen

Reünie ISAF Deh Rawod Batgr 10 2009

Op 11 maart bezocht Commandant der Strijdkrachten (CDS) Generaal Tom Middendorp 10 sept vond de reünie plaats van de militairen en oudgedienden, die van juli 2009 tot nov 2009 in Deh Rawod in Afghanistan zaten voor de ISAF missie. Na een indrukwekkende speech van Kolonel der Fuseliers Joost Doense werden er foto's en info getoond over de toenmalige missie, wat weer een hoop herinneringen teweeg bracht. Ook de gevallen kameraden werden herdacht met 1 minuut stilte. Aansluitend was er in 'Congeleton' een BBQ voor de mensen waar het erg druk was. Een prachtige weerzien van vrienden en collega's op deze mooie dag.

Vaandel en Vaandelwacht tijdens de begrafenis van generaal Berghuis in 1970. De cravatte (vaandelversiering met daarop aangebracht een opschrift of onderscheiding) aan het Vaandel is voorzien van een zwarte stoffen hoes, ten teken van rouw. Dit komt zeer zelden voor en is voor het laatst gebruikt bij de begrafenis van Prins Bernhard in 2010.

De jaarlijkse traditie: Vaandel en Vaandelwacht in ceremonieel tenue op het Binnenhof, ter gelegenheid van Prinsjesdag. Fotograaf Casper van Bruggen (nu conservator in het Mariniersmuseum) maakte deze plaat in 1996. Vaandel drager is Adjutant der Fuseliers Toon de Bresser, nu Majoor der Fuseliers b.d. Links staat Regimentscommandant Lkol der Fuseliers Hans van der Louw, nu Generaal-majoor der Fuseliers en Chef van het Militaire Huis van Zijne Majesteit de Koning.

In 2001 kreeg het voormalige verenigingsblad de Vaandel drager de status van Regimentsblad als het van de Vereniging van de Oudstrijders van de Brigade wordt overgenomen door de Stichting Brigade en Garde Prinses Irene. De leden van alle verenigingen die bij de stichting zijn aangesloten, ontvangen het in de bus. Op de voorpagina van het septembernummer van 2010 staat vaandel drager Adjutant der Fuseliers Jeroen van Dijk, met zijn vaandelwacht op het strand van Arromanches (Normandië, Frankrijk) in juli van daar jaar. Actieve leden en veteranen verbleven daar voor een bezoek aan de "roots" van hun gezamenlijke geschiedenis.

Veteranenendag in Alblasserdam groot succes

Het doel van deze Veteranendag was om veteranen, jongeren en burgers meer met elkaar te verbinden. Vele mensen kwamen op het evenement af van de Koninklijke Landmacht. In de middag werd het erg druk op het plein. In het totaal kwamen 43 Alblasserdamse veteranen naar het gemeentehuis daar werden de oorlogsveteranen toegesproken door de burgemeester. Er was voor jong en oud genoeg vertier, een opblaasbare stormbaan, een springkussen, ook konden de kinderen zich laten schminken en met een rugzak op de loopband, 'om te kijken hoe zwaar dat wel niet was'. Een zeer geslaagde dag.

Functioneoverdracht BA bij het 17 GFPI

Bij 17 Pantserinfanteriebataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene heeft vandaag een functioneoverdracht plaatsgevonden. Tijdens het bataljonsappèl droeg Adjudant der Fuseliers Charrel van Sambeek zijn stok en bijbehorende functie over aan de nieuwe bataljonsadjutant, Adjudant der Fuseliers Corné Brands.

De bataljonsadjutant is de rechterhand van de commandant van het bataljon en het boegbeeld voor de onderofficieren van het Bataljon. Daarom werd er op gepaste wijze afscheid genomen van de oude BA en werd de nieuwe BA hartelijk welkom geheten.

Adjudant der Fuseliers Corné Brands is afkomstig van de Koninklijke Militaire School in Ermelo, waar hij de functie had van Pelotonscommandant School Initiële Vorming Onderofficieren en is geen onbekende bij ons bataljon. Adjudant der Fuseliers van Sambeek is drie jaar bataljonsadjutant geweest en hij wordt nu Begeleider Vaktechnische Opleiding Infanterie Officieren en Onderofficieren bij het Opleidings- en Trainingscentrum Manoeuvre in Amersfoort. Het was een mooie ceremonie in het bijzijn van familie en collega's van het bataljon. Wij wensen de beiden adjudanten succes met hun baan.

Schietoefening SOB te Bergen, Duitsland

Het bataljon is deze 2 weken in Bergen Duitsland voor de bekende schietserie SOB. Daar wordt geschoten met scherpe munitie en getraind op niveau 1, 2 en 3 om op te werken naar de nieuwe Operationele Gereedstelling van het bataljon en ons te professionaliseren in de schietopleiding voor onze operationele inzetbaarheid.

Bronzen Medaille met een bijzonder aanzoek!

Vandaag was er een 'bijzonder' appel bij het bataljon. Sergeant Tom kreeg de Bronzen Medaille uitgereikt. Hij bedankte zijn familie voor de steun en begrip. Ook mocht zijn vriendin Sabrina even naar voren komen, want Sergeant Tom vroeg haar tijdens de ceremonie ten huwelijk. En natuurlijk zei ze JA!

Zilveren Medaille voor Sergeant-majoor Quandt

De Zilveren medaille werd vandaag uitgereikt aan Sergeant-majoor Alex Quandt voor 24 jaar langdurige, eerlijke en trouwe dienst. Op het bataljonsappel in Oirschot werd onder het toezicht van het bataljon, genodigden en familie de medaille uitgereikt. Na de ceremonie werd er in de regimentsbar 'Congleton' het glas geheven op SM Quandt. Het was een bijzondere dag met familie, vrienden en collega's. *Volo et Valeo!*

NMK Militaire Vijfkamp

Het bataljon had de 1e plaats te pakken bij de teams en individueel op het Nederlands Militair Kampioenschap Vijfkamp. Dat bestaat uit schieten, hinderisbaan, werpen, zwemmen en 8km cross. Op deze warme dag en een goed georganiseerde wedstrijd van de LO/Sport Organisatie was het mooi om te zien dat er zoveel deelnemers waren. De Belgische vijfkamp ploeg was ook uitgenodigd om deel te nemen. De prijsuitreiking werd gedaan door Brigadegeneraal Gijs van Keulen van de 13^e Lichte Brigade uit Oirschot. Een prachtig evenement met een goede ambiance. Volgend jaar zijn wij natuurlijk weer van de partij om onze titel te verdedigen.

Laser operator training FST's 17 PAINFBAT GFPI

Tijdens de Joint Fires week, zijn de laser operators en chauffeurs naar Deelen en het ISK vertrokken om daar de nodige training en currency te doen, tevens werden de chauffeurs cross-trained op het systeem om als dit nodig is de taak van de laser operator over te nemen.

De dagen bestonden uit het trainen met de laser, het opzetten en in gebruik nemen hiervan, maar ook de diverse berekeningen die hierbij horen. Na de diversen training en kwalificatie oefeningen zijn de Laser Operators weer current.

Strong Fuseliers 2015

Afgelopen maandag 15 juni zijn de eerste groepen begonnen aan de oefening STRONG FUSELIER. In een 38 uur durende scenario zijn de infanteriegroepen begonnen aan diverse activiteiten en testen waardoor moet blijken of de groepen de nodige skills en drills beheersen.

De groepen moeten hun kennis en kunnen tonen met betrekking tot tokkelen van 70 meter hoogte, kaartlezen, ZHKH, regimentsaangelegenheden, commandovoering, wateroversteek, tactisch verplaatsen, overval, schieten, CBRN, verbindingen, maken onderkomen, navigeren met kompas, speedmars en hindernisbaan op tijd. Naast het kennen en kunnen, is het willen een belangrijke factor in het geheel en komen de aspecten moed, toewijding en veerkracht constant aan de orde. *Volo et Valeo!*

Bezoek vanuit Den Haag voor het bataljon

Directie Operaties (DOPS) en het Ministerie van Buitenlandse Zaken (BuZa) waren 2 juli te gast in Oirschot om een kijkje te nemen hoe dit bataljon opereert. Na een presentatie van Luitenant-kolonel der Fuseliers Boom werd er duidelijk hoe we ervoor stonden. De mensen van DOPS en BuZa kregen een static-show over de wapens, uitleg van de voertuigen en ook een bivak te velde. Daar hebben de mensen gezien en gehoord van de manschappen over het opereren en de werkwijzen te voet, met voertuigen en op uitzendingen. Een zeer enerverende dag.

Commando-overdracht Deltacompagnie

Gisteren 20 mei was de commando-overdracht van de Deltacompagnie van Kapitein der Fuseliers Wessels. Op de appelplaats van het Bataljon vond bij de aangetreden Batstaf, Dcie, genodigden en oud-strijders de overdracht plaats. Na de inspirerende speeches van Kapitein der Fuseliers Wessels en Kapitein der Fuseliers Apon vond de receptie plaats in Congleton. Beide Kapiteins en hun familie werden gefeliciteerd door de manschappen en de genodigden. Na de inspirerende speech van de BC, werd de Compagniesstandaard overgedragen. Wij wensen beide Kapiteins veel succes.

Oefening 'Griffin Strike' plaatsgevonden te Baumholder, Duitsland

Van 8 juni t/m 19 juni heeft de oefening 'Griffin Strike' plaatsgevonden te Baumholder, Duitsland. Dit is een relatief jonge, jaarlijks terugkerende oefening ontworpen om Fire Support Teams met behulp van live-assets te trainen in hun werk. De deelname bestond uit teams uit NLD, BEL en DEU, onder leiding van een EXCON die tevens was samengesteld uit die 3 landen. Beide weken werden ondersteund door verschillende typen Fire Units en jachtvliegtuigen. Het 2-weekse programma bestond uit een 4-tal zaken; Een 'dry-week' waarin verschillende dynamische

scenario's werden doorlopen. Een Tactische Oefening Zonder Troepen (TOZT) tijdens het weekend. Een 'Live-fire week' waarin statische scenario's werden doorlopen. Een theorie-toets met direct daarna een scenario welke samen een competitie vormden. Vanuit 13 Lichte Brigade heeft een samengesteld

FST van het bataljon deelgenomen aan deze oefening. Door onvoorziene omstandigheden moest de JTAC na de 1e week helaas naar huis, maar deze werd vervangen door een JTAC van 45 Painfbat, welke de oefening verder heeft afgemaakt.

Voor de teams was maximaal ruimte om zich te ontwikkelen op het gebied van teamvorming, interne communicatie, de-conflicte, coördinatie en het geven van advies naar de grondcommandant. Daarnaast was een van de speerpunten natuurlijk om te leren van de werkwijzen van de andere nationaliteiten.

Na al het trainen was er een meetmoment in de vorm van een competitie, welke de 1e plaats en de 'Joint Fires Trophy' opleverde voor het FST van CCie, uitgereikt door de commandant van het Duitse Opleidingscommando.

Herdenking in Normandië

Op 1 juni vertrok de Bcie, een gedeelte van de Dcie en de Vaandelwacht richting Normandië voor een battlefield tour en een fysiek programma. Ook onze oud-strijders waren afgereisd naar Arromanches. Op 4 juni heeft het Bataljon samen met onze oud-strijders herdacht dat 71 jaar geleden de invasie begon in Normandië. Daarbij werd er stil gestaan bij

de gesneuvelde oud-strijders van de KNBPI als ook de geallieerde slachtoffers. Er werden diverse kransen gelegd en was er na afloop de traditionele "Vin d' Honneur". Na de ceremonie zijn er op het strand koorden uitgereikt door onze oud-strijders aan het nieuw geplaatst personeel.

LFX training in Setermoen, Noorwegen

LFX "Viking Bombing Fusilier" te Setermoen, Noorwegen. De Forward-Observers (FOs) en de mortiergroepen van 17 Painfbat GFPI zijn de afgelopen week onder leiding van het JFSCC in Setermoen, Noorwegen geweest om daar in een unieke omgeving te schieten in bergachtig gebied. Deze oefening werd gesteund door de Afdeling van het VustCo met een peloton 120mm mortieren en een peloton 155mm Pantzerhouwitsers. 13 Lichte Brigade heeft de oefening gefaciliteerd.

De FOs hebben de doelstellingen "optreden te voet 72 uur", "schieten in bergachtig gebied" en de Currency kennistoets gehaald. Deze toets is samen met

de proceduretoets onderdeel van de Currency Qualification Test. De test moet op vastgestelde momenten worden afgelegd om de status Qualified Forward Observer te behouden. Voor de eerste onderdelen van de proceduretoets zijn de FOs ook geslaagd. Vanuit het basiskamp OP IRENE zijn de FOs dagelijks verder de bergen in getrokken. De twee mortiergroepen hebben gedurende de week de nacht afwisselend doorgebracht op een Noorse kazerne en in een basiskamp in de vallei nabij de stelling.

De mortiergroepen hebben deze oefening de FOs ondersteund gedurende de LFX en tijdens een FTX het eigen tactisch optreden beoefend tot en met het

niveau 3. Door het bergachtig gebied werden de mortieristen gedwongen het optreden aan te passen. Hierbij is veel ervaring opgedaan en leerwinst behaald. Het meest bijzondere aan deze oefening is, los van de omgeving en het zware terrein, dat er gevuurd kan worden op bergwanden met hoogtes tussen 800 en 1000 meter.

De mortieristen, die vaak de inslag niet kunnen zien, hebben deze week na het schot de baan van het projectiel kunnen volgen en de inslag op de bergwand kunnen zien, omdat de stelling midden in de vallei lag. Vanwege de ligging van Setermoen, ongeveer 250km boven de Noordpoolcirkel, blijft het 24 uur per dag licht. Hierdoor is er optimaal rendement uit de beschikbare tijd gehaald. Door het wisselen

de bergklimaat in het gebied kan het weer elk uur veranderen. Dit is ook ervaren gedurende de week, temperaturen tussen +5°C en +19°C, waarneming- en schootsvelden van 15 meter tot en met 7 km en zonnige uren welke overgaan in regen.

Op de laatste dag van de oefening heeft eenieder kunnen kijken bij het zogenaamde directe richting schieten van een Pantzerhouwitser waarbij er op een doel met een enkel schot wordt gevuurd.

Na een fysiek uitdagende week kunnen de FOs en mortiergroepen van 17 Painfbat GFPI terugkijken op een zeer geslaagde week waarbij de band met het VustCo verder is aangetrokken en de samenwerking zeer positief is ervaren.

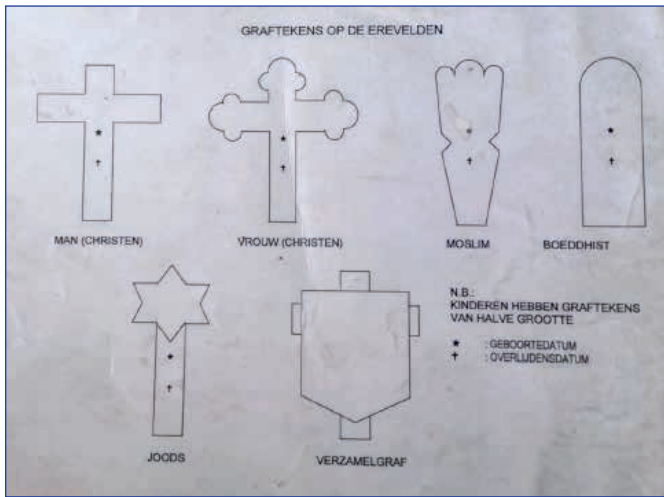
Bataljonsnieuws

BEZOEK AAN EREVELD PANDU IN BANDUNG, JAVA, INDONESIAË DOOR MAJOOR DER FUSELIERS JAAP BOT

Tijdens mijn vakantie heb ik een rondreis gemaakt over de Indonesische eilanden Java en Bandung. Naast het bezichtigen van allerlei toeristische plekken was dit ook HET moment om meer in de Indonesische geschiedenis te duiken en in het bijzonder de (militaire) band met Nederland. Ik zal de lezers van de Vaandeldrager deze geschiedenisles besparen, maar wel wil ik mijn bezoek aan het Ereveld Pandu in Bandung benoemen.

Ereveld Pandu is alleen te bereiken via de hoofdingang van de openbare begraafplaats Pandu. Na ongeveer 200 meter bereikt men de toegangspoort van het ereveld.

Dit ereveld werd op 7 maart 1948 ingewijd. Tijdens die plechtigheid werd herdacht dat zes jaren tevoren op diezelfde datum de Tjiaterstelling was gevallen en de capitulatie van Nederlands-Indië had plaatsgevonden. Bij deze inwijding werden tevens 14 stofelijke overschotten van in de Tjiaterstelling gesneuvelde militairen herbegraven.

De graven

Op dit ereveld rusten niet alleen vele militairen van het Koninklijk Nederlands-Indisch Leger (KNIL), die omkwamen in de strijd tegen de Japanners, maar ook vele burgers uit de interneringskampen in en rond Bandung. Ook in de onrustige tijd na de capitulatie van Japan in 1945 waren vele slachtoffers te betreuren, burgers zowel als militairen waaronder velen van de Koninklijke Landmacht, die hetzij als oorlogsvrijwilliger, hetzij als dienstplichtige waren uitgezonden om orde en rust te brengen.

Monumenten

Wanneer men de hoge smeedijzeren toegangshekken passeert, leidt een brede oprijlaan, aan weerszijden geflankeerd door coniferen, naar een algemeen monument. Het bouwwerk, ontworpen door architect A.W. Gmelig Meyling, staat op een platform en is gesteund door acht pilaren die in een vijver staan. Bovenaan en rondom op de rand van het monument staat de tekst "Opgericht ter nagedachtenis aan hen die vie-

len als offer in de strijd om vrede en recht". Aan de linkerszijde van het platform bevindt zich een vlaggenmast. Op het plateau voor het monument staan twee tombes met daar tussen een granieten plaat waarin de Nederlandse leeuw in reliëf is aangebracht. De linker tombe, gewijd aan de 'onbekende soldaat', is aan de bovenzijde voorzien van een zwaard, helm en lauwerkrans. Op de rechtertombe, gewijd aan de 'onbekende burger', ligt een flambouw met lauwerkrans.

Verder lopend langs het hoofdpad komt men bij het KNIL-monument, dat hier op 15 augustus 1991 is onthuld. Het is ontworpen door mevrouw Thérèse de Groot-Haider en is een replica van het in 1990 bij het Koninklijk Tehuis voor Oud-militairen "Bronbeek" in Arnhem geplaatst exemplaar.

In het achterste gedeelte van het veld staat het vlaggenmonument met in de voet de namen van de plaatsen waar slag is geleverd. Om de vlaggenmast bevindt zich een granieten cirkel met de 12 tekens van de dierenriem en de symbolen van de vier grote wereldgodsdiensten. In de buitencirkel heeft men tegen de opstaande rand op gelijke afstanden gedenkplaten aangebracht met de namen van de slachtoffers van de Tjiater- en Soebangstellingen. Op elke gedenkplaat staat het wapen van het betreffende legeronderdeel. Ook op dit veld zijn de gedenkplaten aangebracht met de tekst: "Ter eerbiedige nagedachtenis aan de vele ongenoemden die hun leven offerden en niet rusten op de erevelden". Terzijde van het Tjiatermonument treft men het zgn. Padalarang monument aan, bestaande uit een drietal zuilen met een boekrol ervoor, ter nagedachtenis aan de leden van een gezelschap die voorstellingen verzorgden ter ontspanning van de soldaten. Zij kwamen om het leven bij een vliegtuigongeluk.

Rechts van het vlaggenmonument bevindt zich de pendopo waar men in alle rust de registers en andere informatie kan doornemen en van waaruit men een goed overzicht heeft over het ereveld.

Op het ereveld Pandu vonden in de jaren zestig herbegravingen plaats van de stoffelijke resten van oorlogsslachtoffers afkomstig van de erevelden Muntok (1960), Palembang (1967) en Makassar (1968). Dit om de bijna 25.000 slachtoffers van 22 erevelden te concentreren op 7 Nederlandse erevelden.

AP Versteegen en JJ Holthuysen

Op het ereveld Pandu liggen thans meer dan 4.000 oorlogsslachtoffers begraven. Het Ereveld wordt goed onderhouden door de lokale bevolking en alles

ziet er netjes en verzorgd uit. Ondanks dat dit betaald wordt vanuit de Oorlogsgravenstichting is het gepast als bezoeker wat kleingeld te geven aan de diverse medewerkers bij de ingang tot aan de mensen die de graven verzorgen.

Met tenminste twee voel ik als Fuselier een speciale band, omdat zij gesneuveld zijn in dienst van ons Garderegiment. Dit zijn soldaat AP Versteegen (5e Bataljon) en soldaat JJ Holthuysen (6e Bataljon). Beide graven zijn netjes verzorgd, en omringd door andere gevallen. Ik heb een bloemstukje geplaatst bij beide graven en ik hoop dat zij met eer mogen rusten.

Toevoeging.

- 1) Sommige delen vd tekst zijn afkomstig van informatiefolder "Ereveld Pandu", uitgegeven door de Oorlogsgravenstichting om het geheel wat aan te kleden en toe te lichten.
- 2) A.P. Holthuysen lag dus niet op vak 3 (dit is nl het vak waar de omgekomen kinderen liggen) maar wel in vak 2, graf 103

BRAVO-COMPAGNIE NEEMT DEEL AAN GREBBEBERG MASTERS

Op donderdag 2 juli heeft de Bravo compagnie deelgenomen aan de grebbeberg masters 2015. Dit evenement wordt jaarlijks georganiseerd door de Koninklijke landmacht. Er deden dit jaar 1700 defensie medewerkers mee. Deze zamelden geld in voor 2 goede doelen; stichting hulp hond en veteranenontmoetingscentra. Het evenement bestond uit 3 onderdelen namelijk; wielrennen, mountainbiken en hardlopen. Wij deden mee met de onderdelen hardlopen en mountainbiken.

We zijn 's ochtends vroeg vertrokken met een vrachtwagen vol met fietsen. Na een uurtje rijden kwamen we aan op de locatie in Rhenen waar we van start gingen. Nadat we onze startnummers opgehaald hadden en onze fietsen goed geprepareerd zijn we gestart. De fietstocht begon met aantal verharde kilometers. Daarna begon het mountainbike gedeelte. Dat gedeelte was best een pittig stuk voor een onervaren mountainbiker, maar toch heel leuk om te doen. Het was een stevige uitdaging. De lopers begonnen ook aan hun route van 4 uur lang in estafette vorm steeds 3 km hardlopen. Ze waren met 6 man en ze wisselden elkaar continue af. Het lopen was toch ook een redelijke uitdaging met temperaturen die opliepen tegen de 30 graden en door het bos over onverharde paden.

Tekst: de Fuseliers1 van Bussel & van Bommel

Grebbebergmasters

Ondanks de hitte zijn we met de Bravo compagnie 5de geworden op het loopparcours, hebben we een mooie donatie gedaan aan de goede doelen en zijn we na een leuke dag terug verplaatst richting Oirschot!

GRENS VERLEGGENDE ACTIVITEITEN (GVA) MOMENT VERKENNINGSPELOTON

Tekst: Sergeant 1 Gijs

Op 13 april heeft het verkenningpeloton een GVA moment in het Pieter van den Hoogenband zwembad in Eindhoven. Dit is met enige regelmaat nodig omdat het verkenningpeloton in tactisch moeilijke gebieden en fysiek zware omstandigheden moet kunnen werken.

Laat in de ochtend verzamelt het personeel van het verkenningpeloton zich bij het gebouw van de sportgroep in Oirschot. Vanaf daar vertrekt het peloton per mountainbike richting het zwembad. Een rit door Eindhoven van ongeveer 15 kilometer. Nog zwetend van deze rit wordt het peloton meegenomen door 2 instructeurs van de sportgroep uit Oirschot.

Na het omkleden moet het gehele peloton direct mee naar boven, de 10 meter springtoren op. "Aan het einde van de dag is iedereen hier naar beneden gegaan" zegt sergeantmajoor Frits, en iedereen mag weer via de trap naar beneden.

Na de warming-up begint het "echte" werk. Er wordt uitleg gegeven over de sprongtechniek die toegepast moet worden op de springtoren om blessures te voorkomen. Jezelf uitstrekken en al je spieren aanspannen. Dit wordt geoefend vanaf de startblokken. Daarna moet de in de warming-up geoefde salto uitgevoerd worden. De technische uitvoering hiervan is voor een aantal mensen al een probleem, met als gevolg een landing met de rug op het water. Dat doet zelfs van 1 meter hoogte al zeer.

Nu moet de geoefde sprongtechniek uitgevoerd worden op 3, 5 en 7 meter. Op die laatste gaat de

hartslag van een aantal verkenners toch wel omhoog. Daarna direct door naar de 10 meter. Daar zijn mensen die toch even wat aanmoediging nodig hebben van de collega's. Iedereen gaat naar beneden zonder dat er veel getwijfeld wordt, en de meeste ook nog met een goede landing.

Het is afgelopen! Tenminste dat wordt gedacht. Maar om de grenzen nog verder te verleggen wordt er door de instructeurs van de sport nu een extra opdracht mee gegeven voor de volgende sprongen. Er moet 1 keer een hoeksprong en 1 keer een achterwaartse sprong worden uitgevoerd. Dit geeft wel wat grappige momenten. Zeker voor de toeschouwers, door een aantal rare afsprongen en wat minder gecontroleerde landingen.

De laatste opdracht is het uitvoeren van een achterwaartse valduik vanaf 3 meter. Hierbij sta je met je rug naar het water en laat je jezelf achterover vallen. Dit is vooral moeilijk omdat je op een bepaald moment in de val geen controle meer hebt. Na dit gedaan te hebben zit de les er op. Na een korte evaluatie worden de fietsen weer gepakt en wordt er terug verplaatst naar de kazerne.

Door de begeleiding van de sportinstructeurs is het voor eenieder van het verkenningpeloton een leerzame dag geworden. Iedereen is weer wat wijzer geworden over hoe hij kan omgaan met stress en hoe hij eventueel kan herkennen dat zijn collega stress heeft. Dit kan bij de volgende grens verleggende activiteit gebruikt worden. Zo heeft het peloton in deze tijden met relatief weinig middelen een hoog rendement uit een sportles kunnen halen.

NORMANDIË 2015; TERUG NAAR WAAR HET ALLEMAAL IN AUGUSTUS '44 BEGON...

Tekst: Tlnt B. van der Linden

Zoals ieder jaar was ook dit jaar 17^e Painbat GFPI voor 1 t/m 6 juli tezamen met de oud-strijders van de VOSKNBPI uitgenodigd door de lokale autoriteiten van Arromanches voor de festiviteiten en herdenkingen ter ere van D-Day 1944. Het leeuwendeel van de vertegenwoordiging van 17 GFPI werd dit jaar geleverd door de gehele B "EAGLE"-Compagnie, aangevuld met een veertigtal Fuseliers van de Dcie, een detachement van de Batstaf en natuurlijk onze eigen Vaandelwacht. Uiteraard kon dit niet plaatsvinden zonder de steun van onder andere 13 Gnkcie, de gastdocenten van het NIMH, het OOCL en onze

eigen mensen van de LO/s, waarvoor dank. In het onderstaande verhaal wil ik u graag kort een impressie geven van onze ervaringen tijdens de herdenking D-day jaareditie 2015 te Arromanches.

Het is kwart voor zeven, maandagochtend 1 juni en een detachement van bijna tweehonderd Fuseliers sterk staat verzameld bij een vijftal bussen. Nadat het voordetachment om 0600 uur al in alle vroegte was vertrokken is het nu wachten op de lunchpakketten voor de reis naar Normandië. Het is rond de klok van half acht wanneer we gaan rollen en tijdens

pop van John Steele nu aan de verkeerde kant van de kerk gehangen is zodat hij beter zichtbaar is voor de doorsnee toerist. In het dorp aangekomen brengen we die ochtend een bezoek aan het museum en luisteren we naar een tweetal presentaties van de NIMH-docenten om ons een beeld te geven van de luchtlandingsoperaties die plaatsvonden op de vooravond van D-day. Op de middag staan we op de locatie waar Lt Winters met zijn mannen een viertal Duitse Artilleriestukken uitschakelde; een actie die nu nog steeds als het schoolvoorbeeld voor de aanval wordt gebruikt op de Amerikaanse officiersacademie West Point. Daarna wordt nog

de acht uur durende busreis weten de meeste bussen vrijwel de gehele Band of Brothers-dvd box te slijten of films met vergelijkbare inhoud. Tussen drie en vier uur 's middags komen we dan eindelijk aan bij de lokale voetbalclub van Arromanches en binnen enkele uren wordt het speelveld omgebouwd tot ons tentenkamp en uitvalsbasis voor de rest van de week. 's Avonds hebben we nog tijd om te ontspannen en te genieten van het goede weer.

Op de dinsdagochtend formeert het geheel in een viertal gemixte groepen en begint het wisselschema om de jonge Fuseliers in één week tijd zoveel mogelijk achtergrond te bieden over Operatie "Overlord", ofwel D-Day. Onder begeleiding van een drietal gast-docenten van het NIMH en een tweetal kaderleden van de B "EAGLE"-Compagnie krijgt de fuselier een snelcursus krijgshistorie. Onder andere Point-du-hoc (US army Rangers), Vierville (Omaha beach) en de Amerikaanse begraafplaats in Colleville-sur-Mer (bekend van o.a. de film Saving Private Ryan) komen de dinsdag aan bod, afgewisseld met een voetverplaatsing tussen de verschillende locaties. Op de avond staat onder leiding van de LO/s nog een quiz op het programma om voor de nodige ontspanning te zorgen in de eettent. De quiz blijkt een succes te zijn en de avond vliegt voorbij, tijd om te slapen.

Woensdagochtend gaan we verder met het wisselschema en stappen we in de bus richting St-Mere-Église met de bekende kerk waar tijdens de luchtlanding in de nacht van 5 juni 1944 de paratrooper John Steele van de 82nd Airborne bleef hangen met zijn parachute. Leuk feitje is dat de

kort een bezoek aan het museum op Utah beach gebracht en eindigen we die dag door een bezoek aan een Duitse begraafplaats. Een bijzondere ervaring voor de meesten aangezien deze begraafplaats toch een behoorlijk stuk soberder was dan bijvoorbeeld de Amerikaanse begraafplaats bij Omaha beach waar we de dag ervoor stonden. 's Avonds wordt er onder het genot van een drankje nog wat nagepraat over de dag en gaan de sportievelingen onder leiding van de sport nog een eindje hardlopen.

De donderdagochtend brengen we een bezoek aan de Duitse stellingen bij Longue-sur-Mer en hebben we tijd om even rond te kijken in Arromanches. Onder het genot van een stokbroodje kunnen we even ontspannen. Op de middag begint voor het belangrijkste deel van onze trip naar Normandië; de herdenkingsceremonie op het plein van Arromanches. Dat het druk zou gaan worden wisten we al aangezien we de posters zo'n beetje door geheel Normandië al tegengekomen waren. Om exact één uur 's middags

komt het detachement in beweging en marsen we af richting het dorpsplein. Daar staan wij niet veel later samen met een tachtigtal mariniers opgesteld en staat alles gereed voor de ceremonie. De Fuseliers staan er strak bij en onder leiding van onze eigen Compagnies-commandant, Kapitein van der Haas, wordt de ceremonie tot een succes gebracht. Zelfs een tweetal ongeplande fly-by's van Amerikaanse Hercules C-130's wist en hierbij geen roet in het eten te gooien en het 17e stond wederom haar mannetje als Garderegiment.

Toch was de dag nog niet voorbij en staat er voor ons, de B "EAGLE"-Compagnie, nog iets bijzonder voor de boeg, namelijk de koorduitreiking voor een zestal Eagles op het strand van Arromanches. Niet alleen een meer dan speciale locatie om het invasiekoord uitgereikt te krijgen door de oud-strijders, maar natuurlijk ook een unieke locatie om het koord nat te maken. Een kans die overigens de rest van de B "EAGLE"-compagnie ook niet onbenut liet. Ontplooid op linie rent de gehele compagnie onder leiding van onze kapitein de branding in. Vervolgens stormt de gehele compagnie als één geheel weer het strand op onder toeziend oog van de oud-strijders. Niet alleen een bijzonder moment waarin wij onze verbintenis tonen met de oud-strijders die ons voor zijn gegaan, maar tegelijkertijd een mijlpaal in onze cohesie als B "EAGLE"-compagnie na een lange periode waarin onze pelotons verschillende opdrachten hebben gehad (African lion, Bartelsbeker ect.).

Na kort te hebben genoten van het moment werd het tijd om het natte pak in te wisselen voor het sporttenue. Die middag wordt dan ook afgesloten met een sportprogramma van de Lo/s waarbij de compagnie gemixt over verschillende teams tegen elkaar strijdt in een zestal spelonderdelen. Voldaan en een aantal blauwe plekken rijker (iets met rugby) pleegt het geheel weer afmars naar het tentenkamp op het voetbalveld. Daar aangekomen treffen wij de rest van het

detachement en wordt het programma afgesloten met een BBQ. Op de vrijdagochtend wordt er nog even kort een recordpoging gedaan in het afbreken van een tentenkamp en ligt alles binnen een mum van tijd in de containers en het weekendverlof komt steeds sneller dichterbij. Op de terugweg worden nog een aantal dvd's gesleten maar het merendeel van de jongens komt qua kijkplezier niet verder dan de binnenzijde van de oogleden. Het is dan ook onnodig om te vermelden dat de terugreis bijzonder rustig verliep. Aangekomen op Oirschot worden de fuseliers met verlof gestuurd en kon eenieder met een tevreden gevoel genieten van een welverdiend weekendverlof.

Normandië 2015 was in het kort een meer dan geslaagde week geweest waarbij onze fuseliers niet alleen onze tradities in ere hebben gehouden maar ook ontzettend veel hebben geleerd over Operatie "Overlord". Daarnaast heeft de week ons als B "EAGLE"-compagnie nog dichter bij elkaar gebracht en was het te water gaan op de strand, waar onze oud-strijders ons in 1944 voorgingen, een absoluut hoogtepunt. Voor mij persoonlijk was deze week in ieder geval een erg speciale ervaring geweest en ik hoop dan ook dat de deelnemers voor volgend jaar met eenzelfde gevoel zullen terugkijken op hun herdenkingsweek rond D-Day.

MOT I-II BIVAK A'TIJGER'CIÉ

Van 29 juni t/m 10 juli ging de Acie met twee Bushmaster (Buma) pelotons en de Snipergroep voorwaarts. Het zware wapen peloton was deze oefening niet aanwezig omdat zij de GALT(Genie-Artilleriewrn-Luchtdoelartillerie-Tankverk) opleiding volgde. Het was de eerste keer dat de Acie in de nieuwe samenstelling op ging treden.

De oefening MOT I-II werd aangelopen zoals een daadwerkelijke uitzending. De eerste week stond in het teken van het In Theater Training(ITT) op de

Tekst: Tweede-Luitenant A.P.J.A. Vugts (Eenheid 5)

Oirschotse heide en de week erop werden de geleerde zaken daadwerkelijk in een scenario getoetst op de Budelse heide.

Week 1

In de eerste week werden een aantal zaken op de Oirschotse heide aangeleerd zoals de contact drills, het tactisch verplaatsen en werden verschillende opstellingen ingenomen. De fuseliers kwamen erachter dat het optreden met de Buma anders is dan te voet. De snelheid en flexibiliteit van optreden

maakt het optreden een stuk gemakkelijker dan te voet. Ondanks dat het makkelijker leek kwamen de fuseliers er al snel achter dat er een hoop andere zaken bij komen kijken die van belang zijn. Zo leerden boordschutter en chauffeur om tactisch met het voertuig op te treden. Het camoufleren van het voertuig en het onderdrukken van het motorgeluid werd door de fuseliers als een ware sport opgepakt.

De nadruk lag vooral op het leren werken met de nieuwe voertuigen, maar natuurlijk werden ook de basisvaardigheden van de militair weer aangehaald. Onderwerpen die de revue passeerden waren onder andere ZHKH, verbindingen en de verschillende wapensystemen. Tevens werd de theorie van het optreden ook behandeld, waardoor theorie en praktijk continu werden afgewisseld.

Naar mate de week vorderde werd het warmer en warmer, wat de Acie er niet van weerhield om te stoppen. Met evenveel inzet en wat extra zweet werd ook tijdens de warmste week van 2015 de oefening voortgezet. De fuseliers zorgden goed voor elkaar en er werd voldoende water en soepjes gedronken. De Snipergroep fungeerde als oefenvijand voor de BUMA pelotons, waarbij ze tevens eigen trainingsdoelen konden oefenen. Zo hebben ze verplaatst bij nacht, veel geleerd over het optreden met de CDIs en zijn ze helemaal los geworden op camouflage. De snipers hadden een eigen COVO proces opgestart om zichzelf te trainen. De mannen in Ghillie suits deden er dan ook alles aan om de Buma pelotons te vinden wat tot resultaat had dat de pelotons wel eens moesten verkassen uit het verzamelgebied. De week werd gebroken door een BBQ waarbij de nieuwe Tijgers welkom werden geheten en er kort tijd was om wat te ontspannen en weer fris de tweede week in te gaan.

Week 2

De tweede week stond in het teken van het tactisch scenario waarbij de snipergroep wederom als oefenvijand optrad. De zaken die de eerste week waren aangeleerd werden nu in de praktijk gebracht om te kijken of het daadwerkelijk was blijven hangen. De COVO-cyclus werd opgestart om de acties tot een goed plan te brengen. Tijdens patrouilles kwamen de contactdrills aan bod en werd de Freedom of Movement van de Snipergroep elke dag minder. In de loop van de week werden een aantal opstellingen op de vluchtroute van de vijand ingenomen, waarbij de vijand bijna altijd gestopt werd. Vijand die toch wist weg te komen werd op een later tijdstip aangegrepen. Tijdens deze gevechtsacties stonden zowel GNK als de ODB groep dag en nacht voor ons klaar om ons te ondersteunen. Tevens kwam de W1 nog met een kritische blik langs om naar het vust plan van de opstellingen te kijken.

In tegenstelling tot de eerste warme week kon in de tweede week de winterslaapzak weer te voorschijn gehaald worden omdat er 's nacht sprake was van nachtvorst. De oefening werd afgesloten met een aantal pelotonsaanvallen. Hier kon de combinatie voertuigen/voet optreden optimaal worden ingezet.

Waarbij de voertuigen flexibel en snel de omtrekkende bewegingen konden maken en het uitgestegen personeel uiteindelijk de klap kon toe dienen. Tijdens de aanval konden de gewonden via het gewondennest snel met de Boxer afgevoerd worden.

De vijand werd dan ook verslagen en Acie kan terugkijken op een geslaagde oefening. De fuseliers vonden het een leuke en leerzame oefening vooral omdat het voor velen de eerste keer was dat ze met een voertuig optraden. Het is dan ook een mooie stap richting het Bushmaster optreden en de Tijgers zijn hiermee gereed voor de komende oefeningen.

A-TIJGERS KRIJGEN NIEUWE CSM

15 Juli 2015, Sergeant-majoor Joost Borrenbergs neemt afscheid van "zijn" A-tijger compagnie en draagt letterlijk het stokje over aan Sergeant-majoor Ramon van Boven.

Ten overstaan van de gehele compagnie, familie en vele genodigden van binnen en buiten het bataljon wordt de functie van CSM en bijbehorende functie-stok overgedragen.

Kapitein Arjan Luiten, Compagniescommandant van de A-tijger compagnie, richt het woord tot de scheidende CSM. Aangetreden in april 2013 en met de CV-90 op het hoogst haalbare niveau geacteerd. Opgewerkt naar Compagnie in de West (Curaçao), waar discipline en zorg voor het personeel hoog in het vaandel staan. En bij terugkeer de reorganisatie van gemechaniseerd- naar gemotoriseerd optreden begeleid. Hard werken, zorg voor personeel, het begeleiden van de onderofficieren en het adviseren van de commandant is de rode draad in het functioneren van Joost. Aan Ramon de mooie taak dit op te pakken en op eigen wijze in te vullen.

Tekst: Sergeant-majoor Ramon van Boven

Ramon is geen bekende bij het bataljon. Het grootste deel van zijn loopbaan bracht hij door bij 42 BLJ. Een mooie uitdaging om bij dit Garderegiment CSM te zijn.

Joost gaat werken als Stafonderofficier logistiek bij het 12e infanterie bataljon luchtmobiele brigade. Bij deze functie hoort de rang van Adjudant en dus werd Joost naar het overdragen van de functie bevorderd.

*tekst: Sergant der Fuseliers R. van Wanrooij
Groepscommandant Zwarte Wapens Peloton, A-cie Ehd 6*

Strong Fuselier, een jaarlijks terugkerende oefening waarin alle groepscommandanten met hun groep de spiegel wordt voorgehouden en zo ook met elkaar worden vergeleken op 17 onderdelen in 38 uur. Ook dit jaar was het een groot succes en hebben meerdere groepen prijzen binnen weten te halen. Er zijn prijzen te verdienen in de categorieën brons, zilver en goud, en daarnaast kan de beste groep van het bataljon de zgn “Toon de Bresser” trofee behalen.

Bij aankomst op het startpunt werd begonnen met een tas inspectie aan de hand van een vooraf vastgestelde bepakkingslijst. Niet snel daarna vertrokken we richting Roermond om vervolgens van de kathedraal in het centrum naar beneden te tokkelen. Wij zagen hier erg tegen op omdat we iemand in de groep hadden waarvan we wisten dat hij last had van hoogtevrees. Uiteindelijk op eigen kracht wist hij zijn grenzen letterlijk te verleggen door naar beneden te gaan. Na Roermond werden we gedropt in een akkerland met kleine wegen en zo maakten we onze eerste echte kilometers met kaart. Aangekomen bij de Delta Compagnie vervolgden we onze weg met 3 onderdelen, als eerst Traditie, daarna Call For Fire. Dit was pittig, zeker omdat het weer een tijd geleden was maar niet onbelangrijk om goed uit te voeren. Als laatste onderdeel bij de Delta compagnie hadden we ZHKH. Het slachtoffer werd veiliggesteld en werd op de juiste manier geholpen aan zijn verwondingen. Na de D cie vervolgden we onze weg over gegeven coördinaten tot aan het station bij de Alfa compagnie, de Kruisspeelloods.

In het verzorgde verzamelgebied konden de mannen rust nemen terwijl de groepscommandanten hun commandovoering proces doorliepen. Opdracht: verplaats naar locatie waar je word opgevangen door een partizaan. Al snel bleek dat er een wateroversteek nodig was om bij hem te komen. Aan de overzijde van

het water volgde het uitvoeren van een overval. Door wat oponthoud bij de wateroversteek zijn we met een kompasstand te schieten behoorlijk weer ingelopen op de te halen tijden van de partizaan. En na contact gemaakt te hebben met de partizaan is er een verkenning opgestart om de overval locatie te verkennen. Verassend en snel was hierbij het oogmerk. Tijdens de verkenning hadden we de vijand gelokaliseerd die zich ophield achter camo netten in de bosrand. De dekkingsploeg werd weggelegd en de doorzoekings en beveiligings ploeg gingen voorwaarts op het moment dat de dekkingsploeg hen steunde met het afgeven van vuur richting de vijand. De vijand werd overrompeld en uitgeschakeld en het doel, de Sultana repen die achterin in het voertuig stonden werden uiteraard meegenomen om later te nuttigen.

Na de overval aangekomen bij de schietbaan in Budel. Echter was er helaas geen mogelijkheid meer tot schieten op deze locatie, dus werden we naar Oirschot gebracht om daar de volgende 3 onderdelen uit te voeren. De sfeer zat er constant goed in want we gingen nog voor goud!

Aangekomen in Oirschot was het eerste onderdeel, CBRN, na een vragenlijst van dit onderdeel liepen we door naar het punt Verbindingen om vervolgens met de multitel wat handelingen te verrichten. De groepscommandant moest onder andere de RT 9200 laden en een verbindingcheck doen met de instructeur. Als laatste gingen we daadwerkelijk de schietbaan op, 5 schutters, 5 verschillende oefeningen, 20 patronen per oefening. Uiteindelijk hadden we genoeg treffers om nog steeds voor goud te gaan en we waren niet meer uit het veld te slaan. Met de 4 tonner werden we weggebracht naar de locatie van de volgende testen. Wederom een tenue inspectie en dat wat ons achteraf de das omdeed: de RACR. De RACR is een

manier van verplaatsen dmv een kompas. Aangekomen bij de Ccie in het oefenterrein na de RACR kregen we te horen dat we mogelijk een leg hadden gemist en we een vraag fout hadden. Het werd ineens wat spannender voor ons. Na een noodonderkomen te hebben gebouwd en binnen 15 min kokend water te hebben gemaakt met het door ons aangestoken vuur hadden we wederom rust. We hielden er sterk rekening mee dat we ieder moment konden vertrekken omdat we al bijna op onze 38 uur zaten. En daar was het startsein bijna naar de finish. Een speedmars met een grab bag. Na 3 km alles eruit gehaald

te hebben wat nog in ons zat kwamen we letterlijk kotsend over de eindstreep van de speedmars. Maar we waren nog niet klaar. Vrijwel direct daarna plaatsen we snel ons CBRN masker toen we 'gas gas gas' hoorde van de instructeur. 3 Man werd uitgekozen om met de klikwaardes van het wapensysteem Colt de correcties uit te rekenen bijbehorend aan het gesimuleerde schietresultaat. Nadat deze opdracht ook was volbracht liepen we naar de finale, zoals we het zelf noemde; de hindernisbaan. Van te voren hebben we elkaar aangemoedigd, de honger verdween, de vermoeidheid was nergens te zien en de pijnlijke waren ondenkbaar. Als echte Tijgers achter een prooi aan kropen en sprongen we over de hindernisbaan. Na een nette tijd van 9 min weg te zetten, keken we elkaar aan en konden niet stoppen met glimlachen. We hadden het gehaald.

Donderdag, 4 uur in de middag, uitslag van de testen en prijsuitreiking. De spanning binnen de groep was enorm. Zouden we goud halen? De groepen met brons werden genoemd, daar zaten we niet bij. De groepen met zilver werden een voor een genoemd. Daar zaten we helaas wel bij. Ik baalde, de mannen baalden. We hebben niet dat gehaald waarvoor we geknocht hadden al die tijd. Ik liep terug naar mijn plek van de opgestelde Alfa compagnie, ik was niet tevreden. Met een blik richting mijn mannen kon ik zien dat zij het ook niet waren. Toen mijn naam geroepen werd voor de Toon de Bresser trofee wist ik niet wat me overkwam. Onder luid gejuich van de hele Alfa tijger compagnie mocht ik naar voren komen om de fel begeerde Trofee op te halen. Ik liep trots terug en ik was alsnog tevreden met het resultaat. We waren de beste groep van het gehele bataljon.

Na de groepsfoto en vele felicitaties zijn we met alle aanwezigen gaan genieten van een welverdiende bbq. Maar wij weten dat we meer in onze mars hebben. Streven is goud en het doel is goud. 16 van de 17 onderdelen waren 75 punten of hoger. Een onderdeel was helaas 65 punten wat resulteerde in zilver. Volgend jaar knokken we harder en gaan we wederom voor goud. Strong Fuselier 2015 was een groot succes, en deze oefeningen maken het verschil.

Als we niet weten wie we zijn en waar we staan, kunnen we ook niet beter worden en verder groeien.

